

dwars

studentenblad
Universiteit Antwerpen

Nummer 45 - jaargang 7
Maart 2008
GRATIS

Tweejarige Masters
voor iedereen?

Johan Vande Lanotte
krijgt Snor

Gianni Marzo en
Faroek Özgünes



Dirk Van Dyck en Alain Verschoren, benieuwd naar de toekomst

Editoriaal	3	De exacte gelijkheid van de verdeeldheid
Colofon	3	
De strijd der titanen <i>revisited</i>	4	Verslag van de verkiezingen
	5	Profiel van de kandidaten
	6	Reactie Alain Verschoren
	7	Reactie Dirk Van Dyck en Bea Cantillon
Post!	8	Erasmuscolumn
Extra Cathedra	10	Hilde Van Den Bulck en Edgard Esmans over hun hobby's
De Vlaamse televisie kleurt je dag	12	Interview met Gianni Marzo en Faroek Özgünes
Cultuurtips	15	Wat te doen in april?
Eigen gelijk eerst	16	Reacties op creationisme

dwars 45

Ten kote van... deluxe	17	Centerfold
Ma zet uit	20	Tweejarige Masters voor de humane wetenschappen?
Cartoon	24	Kleine onzin
U zegt, wij schrijven	24	Collegepraat
SMS	24	Kleine onzin
Een les in nederigheid	25	Interview met student/auteur Kris Verburgh
Goed gedaan	28	Geëngageerde studentenclubs
Fuck you Bin Laden?	30	Interview met Midden-Oostenkenner Joris Luyendijk
Puzzel	34	Win cultuurcheques
Snor van de Maand	35	Met Johan Vande Lanotte
Met dank aan	36	De conciërge



De strijd der titanen *revisited*

Hoe kijken Dirk Van Dyck en Alain Verschoren aan tegen de bijzondere verkiezingsuitslag? Een chronologisch overzicht van de verkiezingsperiode, reacties van de kandidaten én citaten uit de wandelgangen.



Goed gedaan

Studentenclubs doen nog iets anders dan fuiven organiseren en bier drinken. *dwars* ging langs bij clubs met goede doelen.

n houdt



Fuck you Bin Laden?

De Nederlander Joris Luyendijk was jarenlang correspondent vanuit het Midden-Oosten en valt onder meer op omwille van zijn tegendraadse visie op de huidige mediawereld.

Drukkerij Wilda ^{nv}

Bisschoppenhoflaan 216 • 2100 Deurne
Tel.: 03 324 12 07 • Fax: 03 324 07 37
E-mail: wilda@skynet.be
www.wilda.be

**Hét adres
voor al uw drukwerk**

Tijdschriften • Brochures
Folders • Affiches
Flyers • Boeken
Handeldrukwerk
in kleine en grote oplages
Snelle
leveringstermijnen



ASTRID DE WIT & CISKA HOET

De exacte gelijkheid van de verdeeldheid

editoriaal

Voor dit nummer van *dwars* stond een interview met de nieuwe rector bovenaan ons lijstje. Dat was echter buiten de exacte gelijkheid van de verdeeldheid aan onze universiteit gerekend: Alain Verschoren en Dirk Van Dyck kregen precies even veel stemmen achter hun naam. Bij het ter perse gaan van deze *dwars* is zelfs nog niet bekend of er al dan niet een derde stemronde zal komen.

Hoewel een ex aequo uiteraard niet tot de verwachtingen behoorde, kon je de besluiteloosheid die deze uitslag reflecteert al van mijnenver zien aankomen. Zelfs nog voor de kandidaten officieel bekend waren, hoorden we in de wandelgangen vooral onbesliste en genuanceerde stemmen. De twee grote kanshebbers Alain Verschoren en Dirk Van Dyck werden lang van tevoren allebei zonder meer capabel geacht, maar tegelijkertijd werden er tegenover beide heren meermaals reserves geformuleerd. Opvallend daarbij is dat men in eerste instantie blijkbaar vooral uitkijkt naar een nieuwe rector. Anders is sowieso beter, lijkt de heersende overtuiging te zijn.

Het voordeel van de extra tijd die het gelijkspel heeft opgeleverd is dat de verschillen tussen de kandidaten meer dan ooit in de verf worden gezet. Alleen al het feit dat Verschoren vanuit de luwte afwacht terwijl Van Dyck en Cantillon het kiescollege al mailend op de hoogte blijven houden van hun programma is een metafoor voor hun verschil in

aanpak.

Volgens Dirk Van Dyck zouden nieuwe verkiezingen het beste in zijn kraam passen: hoe meer tijd, hoe beter. Alain Verschoren wil dan weer zo snel mogelijk klaarheid scheppen via een derde stemronde. Beiden leggen de verantwoordelijkheid voor de uiteindelijke beslissing (nieuwe verkiezingen of een derde stemronde) echter volledig in de handen van de Raad van Bestuur.

Bij het verschijnen van deze *dwars* zal de Raad van Bestuur de knoop al hebben doorgemaakt en staan we weer een stapje dichterbij een rustbrengende oplossing. Want één ding is duidelijk: hoe sneller de postjes aan de top van onze universiteit verdeeld zijn, hoe beter. Onze kerheid en instabiliteit is het laatste wat deze instelling nodig heeft.

Bovendien betekent lang wachten ook dat de strijd met de dag bitterder zal worden. Politieke spelletjes en ontwrichtende geruchten staken de afgelopen weken alleszins steeds vaker de kop op en aan zulke toestanden heeft niemand een boodschap. Laten we hopen dat na de periode van propaganda en debatten een eerlijke winnaar uit de stembus valt - een nieuwe rector die er samen met een gedreven ploeg voor zorgt dat iedereen zich opnieuw kan concentreren op wat echt telt.

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campusen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad. Oplage 3.500 exemplaren V.U.: Ciska Hoet, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Hoofdredacteur: Ciska Hoet **Adjunct-hoofdredacteur:** Astrid De Wit **Redactiesecretaris:** Jonas Vincken
Eindredactie: Kirsten Cornelissen, Folker Debusscher (verantwoordelijke), Sarah Van Hoof, Kim Overlaet **Redactie:** Vito Adriaenssens, Stijn Cools, Wim Coreynen, Charis De Craene, Yannick Dekeukelaere, Maureen Deurinck, Ward Joppen, Sarah Schrauwen, Sabeth Snijders, Lies Van Grieken **Fotografie:** Samuel De Wilde, Maxie Eckert, Jef Leyssens, Jonas Vincken (verantwoordelijke) **Cartoon:** Dimitri Sakelaropolus **Puzzel:** Raf Bocklandt **Vormgeving:**

Maxie Eckert, Ward Joppen (verantwoordelijke), Sarah Schrauwen. **Drukkerij:** Wilda nv, Deurne. **Werken mee aan dit nummer:** Sofie Jacobs, Marianne Hommersom, Sofie Lemmens, John Moussieaux, Anneleen Vos.

E-mail: dwars@ua.ac.be • Website: www.dwars.ua.ac.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad UA, Paardenmarkt 91, kot 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

De strijd der titanen

revisited

TEKST: ASTRID DE WIT & CISKA HOET

FOTO'S: MAXIE ECKERT & MARIANNE HOMMERSOM (p.4)



Al zijn ze nog niet afgelopen, de huidige rectorverkiezingen zullen ongetwijfeld een eervolle vermelding opstrijken in de UA-geschiedenis. Op 27 februari, in de tweede stemronde, gebeurde namelijk het ondenkbare: de twee overgebleven kandidaten Alain Verschoren en Dirk Van Dyck kregen precies even veel stemmen. Niemand had zich aan een dergelijke patstelling verwacht. Een pasklaar antwoord op de impasse is er dan ook niet: moet er een derde kiesronde komen of beginnen we van vooraf aan? Ondertussen dringt de verkiezingskoorts door in alle geledingen en hangt er een klimaat van onzekerheid over onze universiteit. “Stilstaan is achteruitgaan”, de verkiezings-slogan van het duo Van Dyck-Cantillon, krijgt nu een wel zeer ironische ondertoon.

dwars schetst kort het profiel van beide kandidaten en vroeg hen om een reactie op de hallucinante (voorlopige) verkiezingsuitslag. Maar voor de lezer die ondertussen, begrijpelijkerwijs, door het bos de bomen niet meer kan zien, bieden we eerst een overzicht van het verloop van de verkiezingen.

7/01: Drie mannen stellen zich kandidaat voor het ambt van rector: Karel Soudan (decaan TEW), Dirk Van Dyck (vice-rector Onderzoek) en Alain Verschoren (voorzitter van de Raad van Bestuur). Over het algemeen wordt ervan uitgegaan dat Soudan de eerste stemronde niet zal overleven. Opvallend is dat vice-rector Bea Cantillon haar eieren in het mandje van Van Dyck legt: als hij rector wordt, gaat zij voor het Associatievoorzitterschap. 7 januari is ook de uiterste datum voor personeel en studenten om zich kandidaat te stellen voor het kiescollege. Dat deze kandidaatstelling moet gebeuren vóór bekend is wie de uiteindelijke kandidaat-rectoren zijn, doet een aantal wenkbrauwen fronsen.

28/01: De precieze data van de kiesverrichtingen worden bekendgemaakt: woensdag 20 februari en (indien een tweede ronde nodig blijkt) woensdag 27 februari. De late bekendmaking van de verkiezingsdata zorgt voor heel wat gemor bij kiezers die op die woensdagen gebonden zijn aan andere verplichtingen (een congres in het buitenland bijvoorbeeld) en geen volmacht mogen geven omdat het reglement dat niet toestaat.

11/02 – 15/02: Op de verschillende campussen worden meerdere debatten georganiseerd. Vooral op de Stadscampus lag de opkomst voor deze debatten opvallend laag.

20/02: Eerste stemronde. Uitslag: Soudan haalt 54 stemmen (11,6%), Van Dyck sleept 198 stemmen in de wacht (42,6%), Verschoren wint met 212 stemmen (45,6%).

26/02: Karel Soudan, die na zijn povere uitslag de handdoek in de ring gooit, verklaart in een e-mail aan alle kiesmannen en -vrouwen zijn steun aan Alain Verschoren. Sindsdien doet het gerucht de ronde dat Verschoren aan Soudan een postje zou hebben beloofd. Tegelijkertijd maakt *dwars* bekend dat huidig rector Francis Van Loon zich kandidaat heeft gesteld voor het Associatievoorzitterschap. Sommigen leiden daaruit af dat Van Loon en Verschoren een geheime alliantie zouden hebben aangegaan. Ondertussen zetten Van Dyck en Cantillon een ijverige belcampagne op touw.

27/02: Tweede stemronde. Uitslag: Van Dyck 226 stemmen, Verschoren 226 stemmen. Het statistisch onwaarschijnlijke is gebeurd. Beide kandidaten laten al snel weten dat de Raad van Bestuur op 11 maart de knoop moet doorhakken: komt er een derde stemronde, komen er nieuwe verkiezingen of stelt de Raad van Bestuur meteen een van de twee kandidaten aan als nieuwe rector?

5/03: Rector Francis Van Loon stuurt een e-mail naar alle studenten en personeel. Daarin verklaart hij op de Raad van Bestuur te zullen pleiten voor een derde stemronde op 19 maart. Zowel Van Dyck als Verschoren kunnen zich daarin vinden. Verder benadrukt Van Loon dat hij voor volgend jaar een sabbatjaar heeft aangevraagd (ondanks “berichten die de laatste tijd in de pers zijn verschenen”), waarmee hij impliceert dat hij het Associatievoorzitterschap niet (meer) ambieert.

11/03: De Raad van Bestuur beslist of er nieuwe verkiezingen komen dan wel of men een derde stemronde organiseert op 19 maart. Bij het ter perse gaan van deze *dwars* is de beslissing nog niet gevallen. Aangezien de huidige rector echter voorstander is van een derde stemronde en de kandidaten hier niet tegen gekant zijn, lijkt de kans op volledig nieuwe verkiezingen klein.



Verschoren

Volgens zijn website is Alain Verschoren (54) gepikt en gemazeld als beleidsmaker. Voor de eenmaking van onze universiteit was hij rector van het RUCA en ook als huidige voorzitter van de Raad van Bestuur kent hij het klappen van de zweep. Verschoren profileert zich als vrouw- en gezinsvriendelijk en wil een halt toeroepen aan de bureaucratische overlast. Leden van het academisch personeel moeten volgens hem soepeler kunnen omgaan met de verdeling tussen onderwijs, onderzoek en dienstverlening en dit naargelang de evolutie van hun carrière. Hij ziet de kleinschaligheid van de UA als een troef (kwantiteit is niet gelijk aan kwaliteit) en, hoewel minder fanatiek dan Van Dyck, staat ook hij achter samenwerkingsverbanden, zowel interuniversitair als binnen de associatie. Verschoren staat enigszins kritisch tegenover een aantal tendenzen binnen het onderwijs en belichaamt vooral een evenwichtig beleid.

Volgens onze bronnen is Alain Verschoren capabel, enthousiast en sympathiek. Hij heeft oog voor complexiteit en zijn beleidsplannen klinken erg menselijk maar zijn ook wat vaag. In de debatten die aan de verkiezingen voorafgingen kwam hij niet altijd als de sterkste kandidaat naar voren en leek hij soms wat te schipperen tussen Soudan en Van Dyck. Men vraagt zich dan ook af of hij wel in staat is tot het nodige lobbywerk. Verschoren kan evenwel rekenen op een goede reputatie en heeft de naam degelijk werk te leveren.

In de wandelgangen:

- "Alain Verschoren is met voorsprong de meest sympathieke en meelevende kandidaat."
- "Met Alain Verschoren aan het hoofd zal er te weinig vernieuwing komen. Hij zal voor vis noch vlees zorgen."



Van Dyck

Dirk Van Dyck (59) kan rekenen op een uitstekende reputatie als vicerector Onderzoek. In hun programma benadrukken hij en zijn "kartelpartner" Bea Cantillon Van Dycks ervaring met het succesvol lobbyen naar middelen voor onze universiteit. Volgens Van Dyck moet een goede Antwerpse rector vooral in Brussel zitten om daar voldoende in de wacht te slepen voor onze universiteit. Een andere belangrijke peiler in het programma van Van Dyck is een goede samenwerking binnen de Associatie. Het belang dat Van Dyck hecht aan de Associatie wordt gesymboliseerd in zijn strategische alliantie met Bea Cantillon – een alliantie die hier en daar met gemengde gevoelens werd onthaald.

Door zijn focus op concurrentieel zijn, binnen de Associatie en interuniversitair, vrezden sommige kiezers dat Van Dyck geen oog meer zou hebben voor wat er leeft binnen de UA zelf. In de debatten en in een uitgebreide e-mailcampagne probeerde Van Dyck deze vrees weg te werken. Zo hamert hij onder meer, net als Alain Verschoren, voor meer transparantie en minder administratieve rompslomp. Ook belangrijk – en controversieel, vooral bij humane wetenschappers – is zijn idee dat academisch onderzoek gemeten moet worden op basis van impact op de maatschappij. Niettemin kunnen Van Dycks ervaring en zijn stevig gefundeerd programma vele kiezers bekoren.

In de wandelgangen:

- "Dirk Van Dyck heeft een zeer duidelijke visie en dankzij zijn gedreven lobbywerk zal de Universiteit Antwerpen een rol van betekenis kunnen spelen op nationaal en international niveau."
- "Fijnegevoeligheid is niet de sterkste kant van Dirk van Dyck. Zal hij wel oog hebben voor de mens achter de student en het personeelslid?"



Alain Verschoren:

Er is nooit sprake geweest van een 'geheim verbond' tussen Francis Van Loon en mij, integendeel, dat is absoluut tegen mijn principes.

Alain Verschoren, wat denkt u? Moet de Raad van Bestuur nu beslissen wie de nieuwe rector wordt, bent u voor een derde stemronde of wilt u dat de verkiezingen helemaal opnieuw georganiseerd worden?

ALAIN VERSCHOREN Het lijkt me geen goed idee om nu *en petit comité* met 23 mensen - uiteraard zonder mij als voorzitter - te beslissen wie de rector wordt. Dat is niet niet eerlijk tegenover al die mensen die hun stem hebben uitgebracht. De verkiezingsprocedure volledig opnieuw opstarten moet eigenlijk enkel in het geval van een procedurefout en die is niet gemaakt. De universiteit verkeert sowieso best niet te lang in onzekerheid. De nieuwe rector moet zich volgens mij zo snel mogelijk kunnen inwerken, niet pas is oktober.

De meest elegante en democratische oplossing lijkt me daarom een derde stemronde, het liefst nog vóór de paasvakantie en zonder nieuwe propaganda. Iedereen weet onderhand wel waarvoor we staan. Maar goed, het is uiteindelijk aan de Raad van Bestuur om die knoop door te hakken, niet aan mij.

Hoe het ook uitdraait, de universiteit is duidelijk verdeeld. De nieuwe rector zal geen overtuigende meerderheid achter zich hebben.

VERSCHOREN Dat gebeurt wel eens meer bij verkiezingen, dat is nu eenmaal het spel, anders geraak je er nooit uit. Maar uiteindelijk wil iedereen een goede toekomst voor de UA. Iedereen is het erover eens dat we ons moeten positioneren ten opzichte van Leuven en Gent en binnen de Associatie. Over de wijze waarop we dat moeten doen, verschillen Dirk Van Dyck en ik inderdaad van mening. Maar als ik rector word, zal ik zeer goed luisteren naar wat Dirk en Bea (*Cantillon, nvdr.*) van fundamenteel belang vinden.

Willen zij ook met u samenwerken mocht de uitslag in hun voordeel zijn?

VERSCHOREN Ik kan niet in hun plaats antwoorden, maar het is wel duidelijk dat, als er slechts een miniem stemmenverschil is, je daar volgens mij mee rekening moet houden.

Heeft de tandem Van Dyck-Cantillon u parten gespeeld? Heeft Bea Cantillon met andere woorden uw stemmen afgesnoept?

VERSCHOREN Misschien wel, al blijf ik vinden dat een kandidaat-rector er beter aan doet zich onafhankelijk op te stellen, zodat hij niet schatplichtig is aan de Associatievoorzitter na de verkiezingen. Bovendien is dit nergens voorzien, we zijn een rector aan het kiezen, geen tandem. Er zijn trouwens nog wel zaken die mij parten hebben gespeeld. Dankzij de steun die collega Karel Soudan me spontaan verleende via e-mail (*Soudan riep - nadat hij er in de eerste ronde uit lag - op om voor Verschoren te stemmen, nvdr.*) leek het net alsof ik hem al een postje beloofd had, wat helemaal niet het geval is. Ik heb hem zelfs duidelijk gezegd dat ik dat niet kan of wil. Zijn steun was dus oprecht, al wekte hij op die manier de verkeerde indruk.

Karel Soudan zou als decaan van de faculteit TEW - die financieel sterk moet inleveren - vooral met de belangen van zijn eigen faculteit bezig zijn.

VERSCHOREN Dat een decaan de belangen van zijn eigen faculteit verdedigt, binnen de gehele universitaire context, lijkt me nogal evident. In elk geval, van postjes uitdelen kan er wat mij betreft geen sprake zijn. Het interview in *dwars* met rector Van Loon heeft er trouwens ook geen goed aan gedaan. Jullie beklemtoonden sterk dat hij zich kandidaat zou stellen als voorzitter van de Associatie en daarom gingen sommigen er van uit dat hij mijn geheime 'tandepartner' zou zijn, wat zeker niet het geval is of was. Francis Van Loon heeft in oktober inderdaad belangstelling getoond voor het voorzitterschap van de Associatie. Onder-tussen heeft hij evenwel al een *sabbatical leave* aangevraagd in Zuid-Afrika, dus hij is zelfs niet langer in de running. Er is nooit sprake geweest van een 'geheim verbond' tussen ons twee, integendeel, dat is absoluut tegen mijn principes. Maar ook dat zullen de kiezers inmiddels al wel begrepen hebben.

En Bea Cantillon?



Foto: Jonas Vincken



Dirk Van Dyck:

Ik ben altijd vice-rector geweest voor iedereen. Ik zal dan ook rector zijn voor iedereen.

Na het ex aequo in de tweede kiesronde zijn er drie opties: nieuwe verkiezingen, een derde stemronde of een beslissende stemming in de Raad van Bestuur. Dat laatste is echter uitgesloten wat u betreft?

DIRK VAN DYCK Inderdaad, het zou volslagen ondemocratisch zijn om het gewicht van zo'n belangrijke stemming op de schouders van enkelen te leggen (*de Raad van Bestuur telt 25 leden, nvdr.*). Een dergelijke oplossing zou ook niet fair zijn tegenover het kiespubliek. De Raad van Bestuur moet zich nu

uitspreken over de verdere procedure: nieuwe verkiezingen of een derde stemronde.

Wat zou voor u, als kandidaat, het beste zijn?

VAN DYCK Nogmaals, de Raad van Bestuur beslist. Maar voor mij persoonlijk speelt de tijd in mijn voordeel omdat ik dan meer kans heb om kiezers te overtuigen. Bea Cantillon en ik zijn vertrokken met een achterstand: mijn taak als vicerector Onderzoek sloopt ontzettend veel tijd op en door de onverwachte vervroeging van de rectorverkiezingen hebben we gewoon niet de kans gekregen om onze boodschap aan de man te brengen. Dat is trouwens ook de verklaring voor onze inhaaloperatie in de tweede ronde. Ondanks het stemadvies van Karel Soudan tegen ons hebben we de kloof van drie procent met Alain Verschoren kunnen dichten, simpelweg omdat we een week extra hadden om onze plannen uit de doeken te doen. We hebben nu eenmaal een niet zo eenvoudige boodschap die je niet in drie woorden uitgelegd krijgt.

Denkt u dat uw alliantie met Bea Cantillon in uw voordeel heeft gespeeld?

VAN DYCK In het begin niet: mensen lagen niet wakker van de Associatie. Pas later in onze campagne – opnieuw: wij hebben tijd nodig – zijn onze kiezers beginnen te beseffen dat de dreiging van buitenaf reëel is. Als de hogescholen in onze Associatie zouden overstappen naar de andere netten van Gent en Leuven, zou dat een serieuze kaakslag betekenen voor onze universiteit.

U hamert in uw campagne op de verschillen tussen u en Alain Verschoren.

VAN DYCK Intern hebben mijn tegenkandidaat en ik hetzelfde doel: we willen rust brengen in de geledingen. Ik ben echter van mening dat we moeten durven veranderen om die rust te brengen. We moeten ook veel actiever optreden naar buitenuit. Iedereen staart zich blind op de 84 miljoen euro werkingsmiddelen die de overheid ter beschikking stelt, terwijl wij op dit moment 64 miljoen euro externe middelen voor onderzoek binnenhalen. Dat bedrag zal in de toekomst alleen maar toenemen. Dat zal nieuwe zuurstof geven aan de hele universiteit. De toekomstige rector moet er daarom onder meer voor zorgen dat een deel van die externe middelen naar Antwerpen gaat vóór Leuven en Gent ermee gaan lopen.

Als u wint, vreest u dan niet aan het hoofd te zullen staan van een zeer verdeelde universiteit? Per slot van rekening heeft nu de helft van de kiesgerechtigden niet op u gestemd.

VAN DYCK Ik ben altijd vicerector geweest voor iedereen, van de individuele prof die maar een klein budget nodig heeft tot de grote groepen – dat mag u gerust aan eender wie vragen. Ik zal dan ook rector zijn voor iedereen.

En als u niet wint?

VAN DYCK Mocht ik het niet halen, heb ik nog hele boeiende dingen in het verschiet als wetenschapper. Maar uiteraard hoop ik dat ik onze universiteit kan overtuigen van wat ik denk dat er dringend moet veranderen. ■

Hoe denkt u over deze bevreemdende uitslag?

BEA CANTILLON Ideaal is dit resultaat natuurlijk niet: onze universiteit heeft dringend nood aan een sturend beleid. Maar het zou volgens mij nog erger zijn geweest mocht één van beide kandidaten met een verschil van één of twee stemmen gewonnen hebben. Ik vrees trouwens dat, met ons huidige kiessysteem, ook een derde stemronde of nieuwe verkiezingen op een zeer klein verschil zullen uitdraaien.

Er schort wat aan ons kiessysteem.

CANTILLON Wat het uiteindelijke resultaat van de verkiezingen ook moge zijn: het kiesreglement zal

moeten worden aangepast, want er loopt vanalles mis. Het systeem van kiesmannen en –vrouwen werkt niet als de verkiezingen, om onduidelijke redenen, zodanig vervroegd worden dat zij nauwelijks kunnen overleggen met hun achterban. Een heel aantal mensen is ook niet kunnen gaan stemmen omdat het onmogelijk is om een volmacht te geven. En hoe dan ook is het absurd dat iemand met een verschil van één stem rector zou kunnen worden. Ik ben veel meer te vinden voor een kiessysteem zoals in Gent, waarbij de rector met een tweederde meerderheid moet worden verkozen.

De huidige kandidaten liggen, zoals u zegt, in een nek-aan-nek-race. Wat doet u als Dirk Van Dyck het niet haalt?

CANTILLON Mocht associatievoorzitter worden mijn enige doel zijn, zou het wel heel dom van mij zijn om mijn lot aan dat van één van de kandidaten te verbinden. Ik heb een ander doel: ik geloof dat onze universiteit iemand nodig heeft die de zaak vooruittrekt, een Antwerpse Jean-Luc Dehaene die het kan opnemen tegen André Oosterlinck of Luc Van den Bossche. Ik droom ook van een perfecte samenwerking tussen de Universiteit en de Associatie. Alleen zo kunnen wij in Antwerpen onze troeven volledig uitspelen. Daarom ben ik in het kartel met Van Dyck gestapt, niet om mijn eigen plekje te verzekeren.



Bergen

NOORWEGEN

Aloha Anneleen!

Net door de sneeuw geploeterd voordat ik me in mijn zeteltje kon ploffen. Twee dagen geleden voelde ik de warme zon op mijn gezicht in Oslo en vandaag zie ik meer sneeuw in Bergen city dan ik ooit in een stad zal zien. En toch zie ik jongeren met All Stars rondlopen, terwijl ik vijftig meter terug tot mijn knieën in een witte stoep zakke. Ik zal nooit begrijpen dat je ook hier minirokjes en ballerina's kan dragen. Ik word soms zowaar jaloers als ik je foto's zie, in de zon op een terras met een zonnebril op je neus.

En toch zijn de gelijkenissen niet ver weg. Om te beginnen: zelfs mijn Duits is beter dan mijn Noors! Ik probeer me zo goed mogelijk te behelpen met wat ik kan, maar daar kom ik niet echt ver mee! Lessen mogen dan wel in het Engels gedoceerd worden, supermarkten en andere winkels blijven op en top Noors. Ik kan bestellen en effectief krijgen wat ik in gedachten had, maar wanneer er dan meer wordt gevraagd ("Aan welke tafel zit je?" of "Was dat alles?") moet ik met rode wangen toegeven dat ik het niet versta en overschakelen naar het Engels. Het grote voordeel is wel dat je personen die je op straat één of ander abonnement willen aansmeren kan afwimpelen met het simpele "Sorry, I don't speak Norwegian."

En ook hier loopt af en toe wel eens wat mis met de basisvoorzieningen. Zo is één van de twee liften in mijn gebouw al meer dan een maand stuk. Aangezien ik op de achttiende verdieping woon (ook wel "penthouse" genoemd door de medebewoners van deze gang) is die geen overbodige luxe. En koude douches zijn hier de laatste weken eveneens een gewoonte geworden. Er is wat mis met het warm water, maar intussen hebben we tenminste toch al drinkbaar water in plaats van een bruin goedje uit de kraan.

Hoezeer ik ook van sneeuw houd, ik begin naar de lente te verlangen. Het is spannend afwachten hoe die er hier zal uitzien! Ondertussen blijf ik mijn cactussen niet te veel water geven, de enige planten die hier zullen overleven in een kamer met veel verwarming en weinig zon.

Ha det!

Fie *

POST



Coimbra

PORTUGAL

Hei Sofie,

Inmiddels zijn er in plaats van drie dagen al bijna drie weken gepasseerd. Langzaamaan en toch met enige moeite begint mijn nieuwe thuis hier vorm te krijgen. Sinds een week ben ik verhuisd naar een nieuw stekje in het centrum van de stad. Letterlijk nieuw, zodat we de eerste dagen zelfs nog zonder gas of elektriciteitsaansluiting zaten. Niettemin heeft kaarslicht ook zijn charmes! Toen we eindelijk dachten te kunnen koken (lees: voorverpakte lasagne in de oven maken) bleek de oven ook nog niet aangesloten te zijn! Gelukkig hebben we wel een vriendelijke onderbuurvrouw mét werkende oven. Beetje bij beetje komt alles dus in orde, volgens onze huisbaas tegen volgende week. Het is maar wat je gelooft natuurlijk, van een zwerige Italiaan die verdacht veel lijkt op een ex-maffioso die zich bekeerd heeft, en ons zelfs meeneemt naar de dichtstbijzijnde bakker (de nummer één van Coimbra!) en supermarkt. "Alora, waar ligt dat lekker Argentijns vlees?"

De grootste moeilijkheid is misschien nog wel een vierde huisgenoot vinden. We hebben overal briefjes opgehangen, waarop we vooral ons groot balkon als pluspunt vermeldden. Balkon is in het Portugees echter niet 'balcão', zoals wij dachten. Blijkbaar staat er nu overal te lezen dat wij nog een kamer verhuren met een grote toog! Geen wonder dat er tot hier toe nog niet veel respons was... Als er dan toch iemand belt, komt er op mijn paniekerige vraag: 'Fala inglês?' geen antwoord. Of soms wel, maar dan in de vorm van een stortvloed van Portugeese woorden, waar ik toch nog niet bijster veel van begrijp. Ook in de lessen zijn we een beetje de idioten van de klas. "Sou Erasmus, não falo português..." Wat zitten jullie hier dan te doen, is de vraag die op het gezicht van menig klasgenoot is af te lezen (en die we onszelf ook wel stellen). Ook in de kantine van de faculteit moeten we meestal wijzen wanneer we iets bestellen. Maar we houden de moed erin en zijn de lessen Portugees met enig lef in niveau twee begonnen. Spreek jij echt al vloeiend Noors?

Ondertussen hebben we nog steeds geen ijskast, maar de oranje gerbera's staan ons balkon wel op te fleuren! Want als je je eigen plantjes water kan geven, voel je je pas echt thuis...

Beijinho,

Anneleen

Imagine a first job without limitations

Great ideas need great people

Explore unlimited career opportunities at
www.smartpeoplestarthere.be

Deloitte.

Audit • Accounting • Tax • Consulting • Corporate Finance •

Member of Deloitte Touche Tohmatsu.



{ extra cathedra }

Professor Hilde Van Den Bulck geeft vakken over mediabeleid en mediacultuur in de Bachelor en Master Communicatiewetenschappen. Vindt u haar voor de klas echter niet zo jolig, dan kan u haar ook op de planken gaan bekijken, waar zij stand-up comedy brengt in haar vrije tijd. *dwars* polste naar de grapjurk in haar kleerkast, en de *ringtone* op haar gsm. Dames en heren: Hilde Van Den Bulck.



TEKST: VITO ADRIAENSSENS & SAMUEL DE WILDE
FOTO'S: UA



Wat doet u met grapjassen in de les?

Moelijk te zeggen, aangezien ik dit jaar nog geen grapjurken heb gehad in mijn lessen. Voor wie zich geroepen voelt alvast wat advies: grappig zijn is helemaal anders dan moppen tappen, en echte humor komt uit zelfspot, niet uit het lachen met anderen. Wie dringend briljante humor kwijt wil tijdens mijn lessen, is vanzelfsprekend welkom, maar mag zich aan een strenge jury verwachten.

Welk boek ligt momenteel op uw nachtkastje?

Aangezien ik tijdens het academiejaar weinig tot geen tijd heb om te lezen, verzamel ik boeken doorheen het jaar om mij er tijdens mijn vakantie in te verdiepen. Liggen nu te wachten: Daniel Kehlmann 'Measuring the World', Bill Bryson 'The Life and Times of The Thunderbolt Kid', Westsey Stave 'Misfortune', Roddy Doyle 'Oh Play That Thing'. Voor mijn verjaardag kreeg ik 'De Avonden' van Reve in een beeldverhaal van Dick Matena. Prachtig. Hij heeft nu ook een boek van Elsschot getekend, ik ben erg benieuwd. Klaar om te herlezen wegens te goed om maar één keer door te gaan: Louis Paul Boon 'Verscheurd

Jeugdportret', Willem Elschot 'Tsjip' en 'De leeuwentemmer', Henry James 'The Ambassadors', alvast drie van mijn favoriete auteurs.

Jim Carrey of Bill Murray?

Geen van beiden, al is Jim Carrey een redelijk verdienstelijk stand-up comedian. Mijn favoriete comedians opnoemen is onbegonnen werk. Hierbij toch een lijstje met favorieten. Straffe Britten: Ross Noble, Eddie Izzard, Billy Connolly, Johnny Vegas, Jack Dee; coole Amerikanen: Bill Hicks (*RIP, nvdr.*), Steve Right, George Carlin en de vroege Robin Williams. Henry Rollins komt om de 18 maanden naar ons land en dat mis ik nooit. Vlaamse komieken: Bert Gabriels en Alex Agnew. Geen echte standuppers maar wel beregoed: Wouter Deprez en Wim Helsen.

Wat brengt u aan het lachen?

Wat: zie vraag één; wie: zie vraag drie, alsook mijn vriend en mijn vrienden die allemaal een goed gevoel voor humor hebben.

Een joggingbroek om te gaan lopen, of om uit te zakken voor de televisie?

Iedereen weet toch dat joggingbroeken 'uit' zijn en leggings weer helemaal 'in'! Voor het overige: allebei. Mijn job is het ideale excuus om televisie te kijken, al doe ik het met mondjesmaat en meestal gericht. Niet omdat ik televisie kijken slecht vind - wel integendeel - maar omdat er te weinig tijd is. Sport: fitness (is eigenlijk geen sport, gewoon lichaamsbeweging en *damage limitation*), zwemmen, vroeger ook (*beach*) *volley*, tegenwoordig weer meer fietsen. Het streefdoel is drie keer sport per week maar dat lukt me slechts in les- en vergaderluwe periodes.

Welk nummer heeft u/zou u graag hebben als ringtone?

Geen. Niet-neutrale *ringtones* wekken bij mij teveel ergernis op. Een vriend van mij had een tijdje 'De Internationale', wat wel grappige effecten gaf in sommige milieus. Welk nummer ligt dezer dagen vaak op: "The weight of the world" (en de rest van de cd) van The Editors.



Professor Edgard Esmans doceerde tot voor kort Medische Chemie aan de studenten Geneeskunde, Diergeneeskunde en Biomedische Wetenschappen. Sinds hij op emeritaat is, werkt hij rustig verder aan zijn onderzoek. Voor al wie graag wil weten waar professor Esmans zich mee bezighoudt nu hij wat minder door stress geplaagd wordt, én waarom de brandweer van Cincinatti hem niet gauw zal vergeten, vroeg *dwards* hem uit over zijn academische en minder academische avonturen.

Als u een element van de tabel van Mendelejev kon zijn, welk element zou u dan zijn?

Een moeilijke vraag! In een eerste opwelling kwam het element Au (goud) in mij op. Er is geen ander element dat zoveel impact gehad heeft op het ontstaan en de teloorgang van beschavingen. Ook vandaag speelt het nog steeds wereldwijd een belangrijke rol, niet alleen in het economisch en cultureel gebeuren maar ook in de relaties tussen verschillende landen. Bij nader inzien gaat mijn voorkeur echter uit naar het element C (koolstof). Geen enkel element komt zoveel voor in de structuur van natuurproducten als dit. Het zijn juist koolstofverbindingen die de enorme biologisch complexe machine 'het leven op aarde' aansturen. Zonder dit element zou onze wereld er waarschijnlijk heel anders uitzien.

Waar vult u, nu u op emeritaat bent, uw dagen mee?

Ik ga nog regelmatig naar mijn bureau op de vierde verdieping van gebouw V op de Groenenborgercampus. Ik zit daar onmiddellijk in de onderzoekssfeer en heb daar de tijdschriften om mijn wetenschappelijke literatuur bij te houden en te praten over het lopende en geplande onderzoek. Er is echter één groot verschil met vroeger: de stress is weg! Verder doe ik dingen waar ik vroeger geen tijd voor had, zoals lezen, sporten, koken, als het beter weer wordt terug in de tuin werken, op reis gaan en meer

tijd spenderen met mijn kleinkinderen Laure (5) en Jens (3), en dit alles tezamen met mijn echtgenote Liliane.

Wat was het mooiste moment van uw academische carrière?

Ik heb vele mooie momenten gekend: samen met de doctorandi enthousiast zijn als het onderzoek goed vorderde of een artikel aanvaard werd; de plezante momenten, gesprekken en discussies met de buitenlandse collega's op internationale congressen en vooral het plezier van het lesgeven: je kennis en ervaring overbrengen op jonge mensen. Indien ik een ruwe schatting maak, heb ik in totaal aan meer dan 4000 eerstejaarsstudenten Geneeskunde, Diergeneeskunde en Biomedische Wetenschappen de basiskennis van de organische chemie en de biomoleculen mogen bijbrengen. Ik heb altijd de indruk gehad - hoewel het geen gemakkelijk vak was - dat deze discipline en de interactieve wijze van lesgeven door hen sterk geapprecieerd werd.

Wat was het grappigste moment uit uw academische carrière?

Ik herinner me dat ik op een congres was van de American Society for Mass Spectrometry in Cincinatti. Het was begin juni maar al behoorlijk warm. Ik lag in bed en hoorde 's nachts veel lawaai in de gang van het hotel waar ik, samen met een boel an-

dere congresdeelnemers, logeerde. Slaapdronken deed ik de deur van mijn hotelkamer open en zag iedereen in de gang naar beneden lopen: er bleek brandalarm te zijn. Ik ging even verder de gang in en hoorde inderdaad de alarmbellen. Maar op dat moment sloeg plotseling de kamerdeur achter mij toe en kon ik niet meer binnen. Resultaat: ik stond om 5 uur in de ochtend in mijn ondergoed op de straat in Cincinatti te wachten tot we van de brandweer terug binnen mochten. Mijn collega's hebben mij nog jaren met dit voorval geplaagd!

Als u uw academische carrière kon overdoen, zou u dan nu iets anders doen?

Neen! Ik heb tijdens mijn carrière altijd de vrijheid gehad om mijn ding te doen. Ik heb een internationaal erkende onderzoeksgroep uit de grond gestampt en heb het Centrum voor Massaspectrometrie opgericht aan de UA. Ik blik tevreden terug op al hetgeen ik heb mogen verwezenlijken in onderzoek, onderwijs en dienstverlening en ben dankbaar voor al de steun die ik in die periode van iedereen heb mogen krijgen.

Wat zijn uw toekomstplannen?

Verder blijven doen met wat ik momenteel bezig ben en hopelijk blijf ik nog lang psychisch en fysiek gezond om dit nog een lange tijd vol te houden! ■



De Vlaamse televisie kleurt je dag

TEKST: CISKA HOET & JONAS VINCKEN. FOTO'S: JONAS VINCKEN

Meer kleur op het scherm. Gianni Marzo werkt er bij de VRT achter de schermen aan en Faroek Özgünes is er als Turkse nieuwslezer op de VTM een stichtend voorbeeld van. *dWars* vroeg beide heren hun licht te laten schijnen over de aan- of afwezigheid van allochtonen in de media, over taalbeleid en over onderwijs.

In 2003 lanceerde de VRT het Charter Diversiteit dat als doel had iets te doen aan het gebrek aan diversiteit op het scherm. Om de inhoud ervan vorm te geven, werd ook de Cel Diversiteit opgericht. Hoe realiseer je die goede voor nemens nu concreet?

GIANNI MARZO We werken met twee pistes: meer kleur op het scherm en meer kleur achter de schermen. We proberen mensen uit minderheidsgroepen niet positief te discrimineren, maar wel om hen via positieve actie op die manier een gelijke kans te geven. In de eerste plaats moeten ze talent en doorzettingsvermogen hebben. Ons meest prestigieuze project is een opleidingsstage die we jaarlijks organiseren voor vijf, en dit jaar zelfs voor zes personen. Zes verschillende redacties nemen een stagiair uit een minderheidsgroep op. Gedurende een half jaar zijn zij er dan een volwaardige medewerker. Van de voorbije edities zijn er nog steeds vier voormalige stagiairs in dienst bij de VRT.

FAROEK ÖZGÜNES Denk je dat ze zonder jullie hulp ook in de media terechtgekomen zouden zijn?

MARZO Dat kan ik niet zeggen. We doen immers aan talentscouting: we tonen aan mensen die de aanleg hebben dat het ook mogelijk is om er te geraken. We gaan niet zomaar mensen rekruteren en opleiden, we geven enkel een impuls aan de mensen die denken geen kans te maken in de media, hoewel ze erg getalenteerd zijn. Dat vuur, die *drive*, dat moeten ze al van tevoren hebben.

Heeft VTM een dergelijk diversiteitsbeleid?

ÖZGÜNES Neen. VTM is een privé-bedrijf, we hebben geen maatschappelijke taak in het

aanwerven of begeleiden van allochtonen. Onze mensen worden geselecteerd op basis van kwaliteiten, niet van huidskleur. Dat betekent echter niet dat VTM een blank bastion is: als ik naar onze redactie kijk, zie ik heel wat mensen van een andere afkomst.

Zelf heeft u het niet makkelijk gehad. Kan u iets vertellen over de obstakels op uw weg naar het nieuwslezersbestaan?

ÖZGÜNES Mijn eerste ervaringen als journalist, na een opleiding Journalistiek gevolgd te hebben, waren in het Belgische leger. Tijdens mijn dienstplicht kwam ik terecht op de persdienst van onze militairen in Duitsland. Er waren maar twee plaatsen voor Nederlandstalige reporters,

en van positieve discriminatie of een gelijkheidskansenbeleid was in die tijd nog geen sprake: ik zat daar omdat ik de beste was.

Na mijn legerdienst ben ik beginnen solliciteren, bij kranten, radio en tv. Ik deed ook mee aan de stemtest van de toenmalige BRT en ik kwam als beste uit de bus. Dan was ik er echter nog niet: ik heb nog hard moeten knokken want ondanks die goede test werd ik niet aangenomen. Het is echter net die vasthoudendheid die noodzakelijk is en het verschil maakt. Na lang proberen kreeg ik via enkele omzwervingen uiteindelijk een vast contract bij VTM. In de kranten verscheen toen "Turkse mijnwerkerszoon wordt journalist", alsof het een soort freakshow betrof.

Achteraf bekeken was het moeilijkste niet de job te krijgen, maar er zeventien

jaar lang iedere dag voor te knokken. Op de redactie zit ik niet met mijn voeten op tafel en een air van: "je gaat je enige Turk toch niet buitengooien?" Met een minderhedenbeleid waarbij je quota oplegt voor het aantal allochtonen op het scherm moet je oppassen. Je moet vooral zorgen dat je de juiste mensen vindt.

Beeldvorming

Bij een item over criminaliteit op het nieuws vermeldt men vaak de nationaliteit van een dader. Er wordt soms geopperd dat dit bijdraagt tot stigmatisering. Zijn jullie het daarmee eens?

ÖZGÜNES Ik heb in principe geen probleem met het noemen van de nationaliteit. Daar zeg je uiteindelijk toch helemaal niks mee? En daarbij, wat moet ik dan zeggen? "Een man uit een stad heeft iets gedaan met iemand?"

MARZO Als je beslist om de afkomst mee te geven moet je wel goed letten op wat je zegt. Een Marokkaan van de tweede of derde generatie is bijvoorbeeld helemaal geen Marokkaan, dat is hoogstens een Marokkaanse Belg. Bovendien hoor je vaak aan de naam van de dader al dat het geen Vlaming is. Het gaat trouwens meestal over kansarme jongeren en niet over volksaard of afkomst en nationaliteit. Als je een item voor het nieuws uitwerkt, moet je dat dus

We gaan niet zomaar mensen rekruteren en opleiden, we geven een impuls aan erg getalenteerde mensen die geen kans maken in de media.

GIANNI MARZO

in je achterhoofd houden en nadenken over de formulering.

Wat zou er volgens jullie wel beter kunnen in de huidige berichtgeving?

ÖZGÜNES Wat volgens mij veel schadelijker is dan het noemen van de nationaliteit is het feit dat er veel te veel clichés worden getoond. Als het over moslims gaat, krijg je meteen heel typische beelden: gesluierde vrouwen of mannen die zitten te kaarten. Maar zo duw je ze echt in een vakje. Ik ken genoeg mensen van een andere afkomst die helemaal niet in die stereo-

type beelden passen. Dat is echt een fout van de media. Er zijn vaak meer vrouwen te zien zonder sluier maar door ze mét sluier te tonen zijn ze blijkbaar herkenbaarder als doelgroep. Zo werk je het wij-zijbeeld in de hand.

MARZO Daar ben ik het helemaal mee eens. Ze willen met een paar shots een duidelijke context tekenen maar dat is soms nefast. Zo herinner ik mij dat men tijdens de verkiezingen om



Gianni Marzo

reacties vroeg bij de Italiaanse gemeenschap in Limburg. Ze toonden direct de typische tafereeltjes van de gepensioneerde Italiaan: de mannen die om drie uur 's middags de krant zaten te lezen bij een espresso en op alles zaten te foeteren. Zo versterk je die stereotypes alleen maar en daar moet echt nog aan ge-

werkt worden.

Taal

Veel allochtonen hebben wel talent maar voldoen niet aan een aantal eerder vormelijke normen. Op de BBC hoor je allerlei regionale accenten en zie je ook veel meer kleur. Zou het geen goed idee zijn om ook bij ons bijvoorbeeld een soepeler taalbeleid te hanteren?

MARZO Dat is een probleem dat allochtonen delen met hun autochtone collega's. De VRT heeft een erg streng taalbeleid en daar heb ik in principe niks over te zeggen. Als je mijn eigen mening wil horen, dan mag het voor mij best wat soepeler. Dat Standaardnederlands doet soms wat onnatuurlijk aan. Er mag van mij dus wel wat meer kleur in de taal, maar dat strenge beleid is voorlopig wat het is.

ÖZGÜNES Ik ga helemaal niet akkoord met een versoepeling van de normen. Allochtone jongeren moeten net vlekkeloos Nederlands spreken. De Vlaming ziet het niet spreken van het Standaardnederlands als een weigering om je te integreren. Allochtonen moeten aangepast zijn en geïntegreerd zijn. Een perfecte taal is daar het ultieme bewijs van. Van een Vlaming mag je best horen van welke streek hij is maar voor een allochtone jongere geldt dit niet. Voor de Vlaming is het beheersen van de standaardtaal het beste bewijs dat hij zich geïntegreerd heeft. De Vlaming is daar enorm gevoelig voor.

U beroept zich op de eisen van de kijker maar moet je daar in meegaan? Als diezelfde kijker morgen geen vrouw of holebi als nieuwslezer wilt, dan ga je daar toch ook niet op in?

ÖZGÜNES De Vlaming is zo. Die pikt dat niet. In

dit land word je nu eenmaal afgerekend op je taal. Dan moet je dus zorgen dat men niks kan zeggen op die taal en dat je die vlekkeloos beheerst. Dat neemt zoveel barrières weg. Taal is mijn grootste troef.

MARZO Dat geldt trouwens ook voor andere beroepen. Het verlagen van normen zal alleen averechts werken. Je thesis aan de universiteit mag ook niet vol fouten staan. We hebben nu twee medewerkers die perfect Nederlands spreken maar met een zwaar Servisch accent. Dat bewijst dus zonder meer dat het kan: je kan er geraken als je met een accent spreekt. Je moet geen Algemeen Nederlands spreken om je job goed te doen. Anderzijds, als je op het scherm wil komen, zijn er andere eisen.

ÖZGÜNES Voor een massamedium als televisie moet je daarenboven wel toegeven aan de eisen van de kijker, het gaat om je publiek.

Het klinkt alsof iemand van allochtone afkomst nog extra zijn best moet doen om een baan te krijgen die je sowieso al niet voor de voeten wordt geworpen?

MARZO Neen, iedereen moet zijn best doen.

ÖZGÜNES Jawel, ik vind van wel. Het is niet voldoende om even goed te zijn. Als je geselecteerd wil worden moet je gewoon beter zijn. Dat is keihard maar zo zit de wereld in elkaar. In het bedrijfsleven kiezen ze de beste, dat is de wet van de sterkste.

Onderwijs

Traditioneel wordt er erg gedrukt op het belang van het aanleren van het Nederlands om zo de kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Vol-

gen jullie dat standpunt?

ÖZGÜNES Mijn grote verwijt is dat veel jongeren van allochtone afkomst de middelbare school verlaten met een serieuze achterstand. Ze spreken slecht Nederlands, werden slecht begeleid, en noem maar op. Ik ben absoluut tegen positieve discriminatie – maar niet op school. Wanneer allochtone jongeren achtien worden, moeten ze op dezelfde startlijn staan als hun leeftijdsgenoten. Geen 100 meter erachter: dat halen ze nooit meer in.

Er gaan de laatste tijd weer stemmen op om op school ook een aantal lessen in de thuistaal te geven. Hoe staan jullie hier tegenover?

ÖZGÜNES Ik ben daar radicaal tegen. Ik vind



Ik heb niets aan het Turks, ik heb niets aan die moedertaal. Bij sollicitaties kijkt men in de eerste plaats naar het Nederlands en zo moet het ook. FAROEK ÖZGÜNES

dat je slechts mag focussen op één taal en dat is Nederlands. Dat je thuis met je ouders een andere taal spreekt, daar heb ik geen problemen mee. Op school moet dit echter niet aangemoedigd worden. Die kinderen hebben het Nederlands hier elke dag nodig en ze zijn zich daar maar beter bewust van. Hoe beter ze die taal beheersen, hoe groter hun kansen later zijn. Ik ben volledig tegen bicultureel onderwijs. Ik heb zelf lang genoeg in de situatie gezeten waarin er thuis enkel Turks werd gesproken en

ik ben er van overtuigd dat je de taal die je thuis leert ook best voor thuis bewaart.

MARZO Ik ben daar heel voorzichtig in en ik wil dan ook geen voor of tegen kiezen, ik ben geen linguïst. Ik wil wel geloven dat dergelijk onderwijs een interessant 'glijmiddel' kan zijn, om het plastisch uit te drukken. Ik weet ook wel dat een aantal ouders niet de capaciteiten heeft om met die dubbele identiteit en dubbele taligheid om te gaan. Anderzijds zijn er mensen die zeggen dat het goed is om kinderen meer talen te leren. Je hoort vaak dat het je 'taalenigheid' aanscherpt en daar kan ik ook ergens inkomen.

Een andere theorie is dat die meertaligheid allochtone jongeren ook tegemoetkomt in hun

identiteitscrisis. Je zegt op die manier eigenlijk dat hun taal en identiteit volwaardig zijn, en niet het mindere broertje van het Nederlands. Op die manier voelen ze zich sneller aanvaard en zullen ze ook het Nederlands sneller leren en accepteren. Ik vind het zelf heel moeilijk. Ik blijf er wel op hameren dat Nederlands op de eerste plaats heel belangrijk is.

ÖZGÜNES Ik heb niets aan het Turks, ik heb niets aan die moedertaal. Behalve als ik met vakan-

tie ben in Turkije. Bij sollicitaties kijkt men in de eerste plaats naar het Nederlands en zo moet het ook.

Meneer Özgünes, u heeft zelf ook kinderen. Krijgen zij een tweetalige opvoeding?

ÖZGÜNES Neen, absoluut niet. Wij spreken enkel Nederlands. Afgezien van hun achternaam hebben ze geen enkele band met Turkije. Als ze ouder zijn en er meer over willen weten, zal ik er wel iets over vertellen maar ik zal hen er nu zeker niet in aanmoedigen. Ik woon en werk hier en mijn toekomst ligt in België. Ik heb echt de rug gekeerd naar die Turkse achtergrond.

U bent 'Belgischer' dan een autochtoon.

ÖZGÜNES Voor de meeste Turken ben ik, afgezien van mijn naam en fysionomie, niet Turks genoeg. Vlamingen kunnen dan weer moeilijk geloven dat ik van Turkse afkomst ben. Een gemengd huwelijk denken ze dan. Nee hoor, ik heb Turkse ouders en ik ben in Turkije geboren. Maar ik weet zeker dat dit soort gesprekken over twintig of dertig jaar niet meer gevoerd zullen worden. Laat er nog een paar generaties over gaan en over een tijdje is een andere achtergrond de vanzelfsprekendheid zelve.

MARZO Daar ga ik ook van uit. Ons doel met de Cel Diversiteit is dat allochtonen overal te zien moeten zijn. Niet als 'allochtoon' maar als een gelijkwaardig individu. Er moet zich een mentaliteitswijziging voltrekken. Geef ons nog een tijdje en hopelijk heft de Cel zich dan vanzelf op. ■

Met dank aan KifKif. Een volledige versie van het interview kunt u vinden op www.kifkif.be.



YANNICK DEKEUCLAERE

Staat de cultuur in bloei, raast de lente door april, dan bent u alvast de spil

Er zit iets in de lucht, en het ruikt naar bloemen, paaseieren, vakantie en onschuldig zweet. Jawel, vrienden van de cultuur: de lente. In deze periode van wedergeboorte, opgeladen batterijen en zonne-energie kan u niet blijven stilstaan. De redenen daarvoor:

12/03 - 17/08 MOMU: 'Moi, Veronique Branquinho, TOuTe NUe (naar aanleiding van het tienjarig bestaan van haar label krijgt de Antwerpse ontwerpster een overzichtstentoonstelling)

02/04 Rataplan: Dimitri Leue, 'Don Kyoto' (in tijden van ecologisch bewustzijn voorziet de theatermaker zichzelf van energie door een bakfiets op het podium, geen strijd tegen maar voor de windmolens)

04/04 Lotto Arena: Regi in the mix (behalve de drijvende kracht achter Milk Inc. is Regi Pinxten ook de drijvende kracht achter zichzelf, het resultaat krijgt u op spectaculaire wijze gepresenteerd)

06/04 AMVC- Letterenhuis: 75 jaar Letterenhuis (tot januari volgend jaar viert het Letterenhuis zijn bestaan door negen auteurs in een installatie kritisch te laten nadenken over literair erfgoed)

09- 12/04 deSingel: Jan Fabre.Troubleyn, 'Quando l'uomo principale e una donna' (herneming van de succesvolle danssolo, een combinatie van technisch kunnen, grote verbeelding en onbegrensde overgave)

12/04 De Roma: Radio Modern met Lady Linn (een swingende soiree in de ultieme balzaal, het avondfeest kent zijn hoogtepunt in een korte danswedstrijd)

13/04 De Roma: 'Diva's van het witte scherm' (wie in de nostalgische bui van de vorige avond is blijven hangen, kan Elizabeth Taylor tot drie maal toe gaan bewonderen in 'Cleopatra', 'Cat on a Hot Tin Roof' en 'Under Milk Wood')

16/04 Film: George Clooney, 'Lea-

therheads' (dat hartenbreker Clooney zowel kan acteren, alsook regisseren zal hij opnieuw pogen te bewijzen in deze romantische komedie over Amerikaans voetbal)

17/04 Trix: TrixTrax

20/04 De Coninckplein: Boekenplein (maandelijkse boekenmarkt alwaar u omgeven door kraampjes, hapjes, drankjes en optredens gouden koopjes kan doen)

26/04 Petrol: Fnac Unsigned Music Talents (wedstrijd voor beginnende groepen, signed music talents The Blackbox Revelation en de Franse dj Bodrinski sluiten de avond af)

30/04 Cc Luchtbal: 'Joy Division' en Dead Souls (screening van een documentaire over Joy Division, volgens bassist Peter Hook het perfecte antwoord op 'Control', voorafgegaan door een optreden van Dead Souls)

TRIXTRAX

Wie muziekcentrum Trix nog niet kent, geven wij nogmaals een reden om daar verandering in te brengen. Behalve een creatief oord waar muzikanten van allerlei status hun ding kunnen doen in de repetitiekoten, opnamestudio's of andere werkruimtes, is Trix ook dé plek voor de liefhebber om muzikale ontdekkingen te doen. Met die idee organiseert TrixTrax elke derde donderdag van

de maand gratis optredens voor al wie geïnteresseerd is, maar bovenal voor studenten. De werkgroep die de optredens organiseert, bestaat voor een groot deel uit jongeren met een stevige vinger aan de pols. Deze maand stelt TrixTrax met trots de *übercatchy* rock van A School of Quiet en de ingetogen psychedelica van Gel for Michelle voor.



Modemuseum
www.momu.be

Zuiderpershuis
www.zuiderpershuis.be

TRIX
www.trixonline.be

deSingel
www.desingel.be

Monty
www.monty.be

Toneelhuis
www.toneelhuis.be

KMSKA
www.kmska.be

Muhka
www.muhka.be

FotoMuseum
www.fotomuseum.be

Arenbergschouwburg
www.arenbergschouwburg.be

AMUZ
www.amuz.be

Scheldapen
www.scheldapen.be

Hof Ter Lo
www.ccluchtbal.org

Petrol
www.petrolclub.be

Buster
www.busterpodium.be

CCBe
www.ccbe.be

De Roma
www.deroma.be

De Kern
www.antwerpen.be/dekern

Vleeshuis
www.museumvleeshuis.be

Rataplan
www.rataplanvzw.be



Pro

Wetenschap versus antiwetenschap

Hét creationisme bestaat niet. Er zijn immers verschillende soorten creationisme. Toch delen ze een aantal kenmerken, waaronder de idee dat de evolutietheorie niet volstaat om de diversiteit aan leven op aarde te verklaren. Nochtans is de bewijslast voor de evolutietheorie bijzonder groot. Evolutie op basis van natuurlijke selectie ontkennen is vergelijkbaar met de bewering dat de aarde plat is. Creationisten geloven echter dat God een plaats moet krijgen in het wetenschappelijk verhaal, als schepper van hemel en aarde of als intelligente ontwerper van complexe organismen en functionele structuren. Je mag dit geloven, maar met wetenschap heeft het niets te maken. Creationisten willen evenwel hun overtuigingen voorstellen als 'echte wetenschap'. Ze geven aan een niet-gespecialiseerd publiek de indruk de evolutietheorie met solide argumenten te weerleggen. Daarenboven menen ze het darwinisme als een atheïstische ideologie te ontmaskeren. De evolutietheorie staat echter wetenschappelijk bijzonder sterk en mag niet worden verward met ideologie. Creationisme is niet louter een geloof, het is een pseudo-wetenschap, of nog erger, een soort antiwetenschap. Creationisten viseren immers ook de wetenschappelijke methode zelf. Aangezien wetenschap belangrijk is voor onze maatschappij en mensen het recht hebben om hierover goed te worden ingelicht, kan je creationisten niet zomaar laten begaan. Kortom, je moet creationisme confronteren met zijn talloze zwakke plekken. Maar beter nog toon je aan hoe de evolutietheorie werkt, wat ze verklaart, waar ze iets te zeggen heeft, en vooral, waar ze niets te zeggen heeft. Door mensen beter te informeren over wetenschap in het algemeen en de evolutietheorie in het bijzonder, verminderen we het risico dat creationisme zich verspreidt en worden confrontaties overbodig.

Stefaan Blancke, verbonden aan de vakgroep Wijsbegeerte en moraalwetenschap van de UGent

De strijd tegen het creationisme

Hoewel God reeds meer dan honderd jaar dood zou zijn, zetten sommige van zijn meer rabiate volgelingen hun eeuwenoude bloedvete tegen de wetenschap voort. Een paar eeuwen geleden was het 'wie draait er nu precies om wat', de laatste jaren zou de aarde plots jonger zijn dan de mens eigenlijk is, die in zijn huidige vorm door een perfect wezen zou neergepoot zijn op deze even perfecte aardkloot, of dat zeggen de creationisten toch. Vreemd genoeg is het zeer moeilijk om in België iemand te vinden die het creationisme verdedigt (zonder dat wij in de lach schieten).

Dat het creationisme (waar we ook de Intelligent-Designtheorie onder verstaan) een stap terug is in onze kennis, lijkt voor de hand te liggen. Hoe ertegen gereageerd moet worden, is minder duidelijk. De 200.000 euro die professor Braeckman vorige maand kreeg van de UGent om de evolutietheorie te verdedigen is haast een openlijke oorlogsverklaring. Niet iedereen gelooft echter (pun intended) dat dit de een effectieve manier is. Dat oorlog al eens averechts kan werken, weet de kleinste Irakees...

Eigen ^{eerst} gelijk

FOLKER DEBUSSCHER

Contra

Ontluister het creationisme

Wat zouden we ermee winnen het creationisme openlijk aan te vallen? Ten eerste zouden we het creationisme een podium verschaffen. Immers, een openlijke aanval duidt al aan dat het creationisme ernstig genomen wordt. De indruk wordt zo gewekt dat het creationisme een punt heeft waartegen klaarlijk vanuit een evolutionair standpunt stelling moet worden genomen. Ten tweede bestaat het gevaar dat de evolutietheorie niet langer als een wetenschappelijke theorie wordt beschouwd, maar als een ideologie (hetgeen creationisten ook beweren). Als creationisme een ideologie is – wat het in mijn ogen is – en hiertegenover de evolutietheorie wordt geplaatst, dan suggereert dit een oppositie van twee gelijkwaardige partners. Dat is uiteraard onjuist. De evolutietheorie heeft niets met ideologie te maken – het kan weliswaar voor het karretje van een ideologie gespannen worden, maar dat is iets anders. Er valt zo dus niets te winnen, maar slechts te verliezen.

Wat moet er dan wel gebeuren? Er moet gekeken worden waar het creationisme vandaan komt, en daarmee bedoel ik: analyseer de drijfveren van creationisten. Waar komt de angst voor de evolutietheorie vandaan? Leg de wortels van het verzet – zowel van christenen als van moslims – tegen de evolutietheorie bloot. Dat vergt sociaalwetenschappelijk en theologisch onderzoek. Dan wordt het creationisme niet openlijk aangevallen, maar ontluisterd. De kritiek van creationisten op de evolutietheorie wordt als krachteloos doorzien. Door de drijfveren bloot te leggen en eventueel te weerleggen, kan worden aangetoond dat het niets meer is dan gebakken lucht en holle retoriek. Met wetenschap heeft creationisme weinig te maken. Juist door met wetenschappelijke argumenten creationisme te bestrijden, speel je creationisten in de kaart.

Dr. Taede A. Smedes, research fellow aan de Faculteit Theologie van de K.U. Leuven en gespecialiseerd in de interactie van theologie en natuurwetenschap.



TEKST: YANNICK DEKEUKELAERE

FOTO'S: MAXIE ECKERT

ten kote van ... deluxe

Uit praktische noodzaak, uit vrijheidsdrang of omdat het nu eenmaal leuk is, zitten heel wat studenten op kot. *dwers* bezocht drie zulke kotstudenten die elk op hun eigen manier studeren en alleen wonen. Voor al wie op kot zit, herken uzelf. Voor al wie niet op kot zit, benijd hen.

“Hoe ik op het studentenhome van campus Middelheim terecht kwam? Geen idee, maar ik zit hier nu voor het vierde jaar op rij en heb het me nog geen moment beklaagd,” zegt Ward. Dat hij Biomedische Wetenschappen studeert, zal er wel iets mee te maken hebben. Ward zal zich niet gauw vervelen in het studentenhome, daar zorgt Campinaria voor. “Toen ik hier net woonde, stonden er plots twee kerels voor mijn deur met de vraag of ik mij wilde laten dopen.” Vandaag is Ward preses van de studentenclub. Het studentenrestaurant is op het gelijkvloers van de peda. Zij verzorgen behalve een warme maaltijd

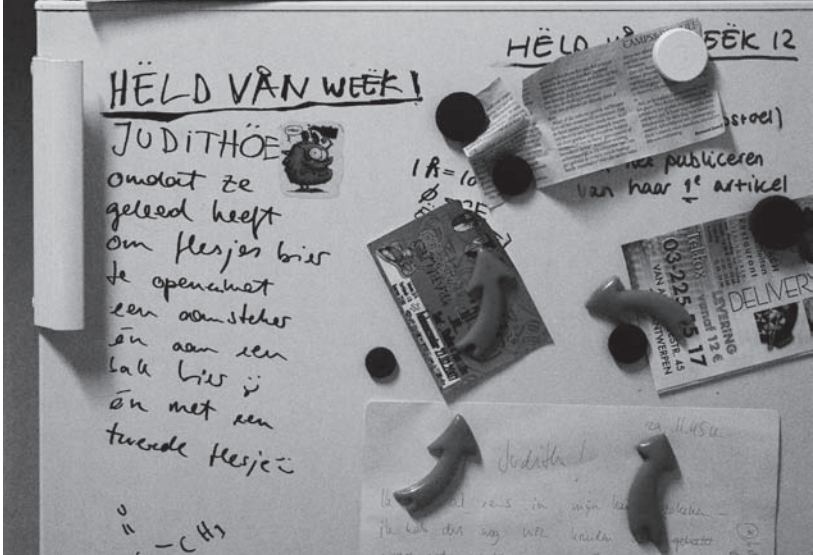
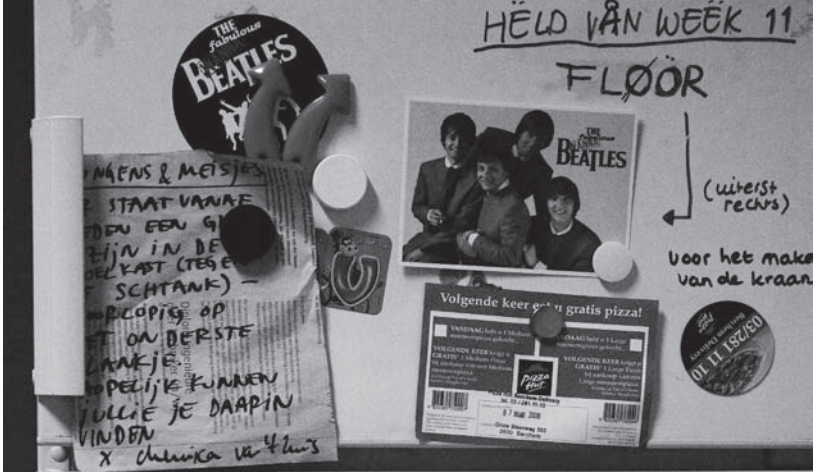
ook het ontbijt. “Pizza, lasagna en frituur zijn ons echter niet vreemd. Eten gebeurt in de gezamenlijke keuken, wat de sfeer enkel ten goede komt.” Studeren is voor Ward geen sinecure: “Een gezonde portie karakter of gewoon thuis gaan studeren is de oplossing.” Thuis probeert hij te bekomen van de week op kot, terwijl het weekend vroeger diende om uit te gaan. Volgend jaar zit Ward niet meer op kot vanwege een zeven maanden tellende stage. “Behalve op de dagen dat Campinaria iets organiseert, zal ik het nachtbraken toch wat moeten inperken.”



Contradictio in terminis: Stephan woont thuis op kot. “Vier jaar geleden hebben mijn ouders, mijn broer en ik besloten om de zolder om te bouwen tot een duplex. Ik was van plan om in Antwerpen te studeren, maar ik wou wel op kot. Mijn ouders vonden het belachelijk om een kot te betalen, dus hebben we voor deze optie gekozen.” Stephans broer was student Burgerlijk Ingenieur Architect toen hij de plannen voor de verbouwing tekende. Het resultaat noemt Stephan, student Geneeskunde, een kunstwerk. Het leven op kot in eigen huis is bijna hetzelfde als op kot op kot. “Een nadeel is wel dat ik geen les kan missen zonder dat een van mijn ouders het merkt. En als er vrienden op bezoek komen moeten die eerst de rest van het huis door.” Al bij al wegen die kleine ongemakken niet op tegen het voordelige studentenleven dat Stephan nu leidt: “Samen met een paar vrienden ben ik al plannen aan het maken om over een paar jaar samen een huisje te huren en daar te wonen. Maar momenteel voel ik me hier thuis wel goed en ben ik niet geneigd te ruilen met een 'normaal' studentenleven.”

Judith is een Nederlandse die op kot zit in Antwerpen. Samen met twaalf andere studenten woont ze in een huis tussen stad en campus. Dat vindt ze een enorm voordeel: “Ik moet er niet aan denken dat je elke dag een uur heen en een uur terug moet reizen.” Judith en de andere bewoners zitten vaak in de keuken. “Ik heb hele leuke huisgenootjes die ik altijd rond etenstijd tegenkom. Als je echter van plan bent om na het eten nog te studeren is het soms lastig om daaraan te beginnen.” In het weekend gaat Judith naar huis en dat vindt ze prima. “Dan hoef ik even niet een goede student, boodschappenjongen, kok en schoonmaakster tegelijk te zijn.” Over twee jaar gaat Judith in Gent studeren. “Dan zou ik graag weer in een echt studentenhuis wonen, met een grote, gezamenlijke keuken.” De vraag is of de hoogslaper, door haar vader gemaakt, dan mee verhuist. ■





TEKST: KIRSTEN CORNELISSEN & JONAS VINCKEN

FOTO'S: KIRSTEN CORNELISSEN (p.21), JONAS VINCKEN (p.22) & VVS

Vorig jaar gaf minister Vandenbroucke aan de Vlaamse universiteiten de toelating om tweejarige Masters in te richten in zes wetenschappelijke opleidingen - een studie-duurverlenging én internationale tendens waar ook de humane wetenschappen al een tijd over nadenken. De plannen krijgen stilaan vorm, maar er blijven enkele knelpunten. Hoog tijd voor een overzicht van de stand van zaken.

Over welke opleidingen het precies gaat, doen verschillende verhalen de ronde. Jef Verschueren, decaan van de faculteit Letteren en Wijsbegeerte, brengt enige duidelijkheid. De besprekingen rond de tweejarige trajecten lopen erg uiteen. Letteren en Wijsbegeerte staat het verst, hoewel er bij Geschiedenis aanvankelijk erg veel weerstand was. Ook die opleiding is uiteindelijk van plan een tweejarig traject in te voeren. Buiten de faculteit Letteren en Wijsbegeerte zijn er gesprekken aan de gang bij TEW, waar voorlopig het eenjarig traject wordt behouden, al kan dat plan snel veranderen, meent Verschueren. Binnen PSW wordt er volop vergaderd en is er nog geen gezamenlijk standpunt van de Vlaamse faculteiten. Volgens sommige UA-professoren is de overgang naar een tweejarige structuur wel "nakend".

"De stap zetten" betekent voorlopig slechts dat de faculteit een voorstel mag indienen waarin ze aantoonbaar dat ze de capaciteit heeft om een tweejarige Master te organiseren, al dan niet via samenwerkingsverbanden met andere universiteiten. Informeel is er tussen de Vlaamse faculteiten Letteren en Wijsbegeerte

afgesproken om zo'n voorstel eind september 2008 in te dienen. Puur hypothetisch zouden de plannen dan worden beoordeeld door een erkenningscommissie eind 2008, en rond april 2009 zou de regering een beslissing nemen. Concreet betekent dit dat het tweejarig traject ten vroegste wordt ingevoerd in 2010. Vanaf volgend jaar zullen studenten bij hun inschrijving hierover voldoende geïnformeerd worden, zodat ze niet voor verrassingen komen te staan.

Zoals vele andere, is het verhaal van de tweejarige Masters er één van pro's en contra's. Decaan Verschueren, aan wie we enkele pijnpunten voorleggen, wikt en weegt de argumenten voor de humane wetenschappen.

Het hoe en waarom

Een vaak aangehaald argument ten voordele van het tweejarig traject is van financiële aard. Een extra jaar zou extra subsidies betekenen - geld dat de humane wetenschappen goed kunnen gebruiken.

JEF VERSCHUEREN Ik moet vaag blijven over de financiering, want er is nog niets vastgelegd. Momenteel wil het ministerie geen extra financiering voorzien, maar intussen zijn er ook signalen dat men er wel rekening mee zal houden. Wat dat concreet betekent, is niet voorspelbaar. Wat we wél weten is dat, als de humane wetenschappen collectief beslissen om niet over te gaan tot een tweejarig traject, ze een extra financiële achterstand oplopen tegenover faculteiten die wel een tweejarige Master-structuur hebben. Daarom alleen al is het noodzakelijk om aan studieduurverlenging te denken. Dat mag natuurlijk niet de enige reden zijn. Voor het financiële probleem moet dringend een andere oplossing gevonden worden, anders krijg je een opbod om toch maar gelijkwaardig mee te kunnen lopen in de geldstroom, zonder dat die verlenging misschien inhoudelijk gemotiveerd is.

Hoewel het ministerie niet onmiddellijk van plan is een hogere financiering te voorzien, gaat die verlenging op termijn wel geld kosten, alleen al qua beurzen voor de studenten. Vandaar ook die capaciteitsstudie: we moeten aantonen dat we de organisatie van tweeja-

rige Masters aankunnen, voordat de regering extra gaat investeren.

Kan Letteren en Wijsbegeerte die organisatie wel aan? Het is algemeen geweten dat opleidingen als Geschiedenis en Wijsbegeerte zuinig omkaderd zijn.

VERSCHUEREN In de meeste gevallen is dat niet zo'n onmiddellijk probleem. Met het eenjarig Masterprogramma is er zo weinig ruimte voor een vakkenpakket dat de beschikbare expertise niet optimaal benut kan worden. Anders heb je te veel keuzes voor te weinig studenten. Er zijn natuurlijk onderomkaderde richtingen die de mogelijkheid zullen moeten benutten om vakken slechts tweejaarlijks aan te bieden. Daardoor verdubbel je de capaciteit zonder dat de studenten iets verliezen.

Buiten het lesgeven komen er toch allerlei andere dingen bij kijken - administratief werk, evaluaties, etc. Is de invoering wel haalbaar zonder extra subsidies?

VERSCHUEREN Een personeelsprobleem hebben we inderdaad. Hoe zwaar daaraan getild moet worden, is een andere vraag. Het



programma van Taal- en Letterkunde is heel ruim, dat van Geschiedenis dan weer heel sober - daar kan men absoluut niet aan raken. Verder hebben we een assistentenprobleem, maar die nood gaat niet veel groter worden door de verlenging van de trajecten. Het aantal studenten en het aantal cursussen dat aangeboden wordt, zal immers niet noodzakelijk verhogen per jaar. Dat effect zal je enkel heel even hebben in de overgangsfase en dan nog minimaal, want aan het einde van het traject zit je niet meer met grote groepen. De proportionele verhoging van het studentenaantal is dus zeker geen struikelblok.

We hadden het net over het financiële voordeel dat meespeelt in de beslissing. Is die overgang naar een tweejarig traject ook inhoudelijk gemotiveerd?

VERSCHUEREN Jazeker, dat vierjarig traject met slechts één Masterjaar is een fundamenteel probleem dat we vóór het van start gaan van de actuele structuur al hebben aangekaart, maar Vanderpoorten had er toen geen oren naar en Vandenbroucke is er ook lang doof

voor gebleven. Uiteindelijk zal het toch niet anders gaan, want het heeft geen enkele zin om een vierjarige structuur te behouden die een brede opleiding beoogt in de driejarige Bachelor en meer verdieping in een specifiek georiënteerde Master. Die specialisatie kan je niet in één jaar realiseren. De student moet zich immers eerst kunnen oriënteren in een bepaald vakgebied, zijn thesis afwerken, en

Het opstarten van die actuele Masterstructuur is een voorbeeld van mismanagement. Ik heb er geen ander woord voor.

dan moeten er ook nog mogelijkheden voor internationalisering opengehouden worden – dat allemaal tesamen kan gewoon niet.

Is het maatschappelijk verantwoord om studenten humane wetenschappen nog een jaar hetzelfde te laten studeren als zij de kans lopen op werkloosheid?

VERSCHUEREN Dat is een belangrijke vraagstelling die in de besprekingen voortdurend meespeelt. In principe kan je afstuderen na drie jaar, maar dat is natuurlijk niet de bedoeling en het zou ook niet goed zijn als dat te vaak gebeurt. Dan krijg je een tweesparentraject waarbij je met dezelfde maatschappelijke problematiek geconfronteerd wordt, namelijk dat minder gegoede studenten niet kunnen

doorstoten. Wat de doorslag gegeven heeft in de besprekingen is de inhoudelijke kwestie van de doenbaarheid van een traject dat voldoende wetenschappelijk verdiepend is en op een zodanige manier dat je studenten kan afleveren die op een ruimer internationaal niveau in competitie kunnen treden met anderen. Dat is dus óók een heel belangrijke maatschappelijke overweging. Hoe je die

problematiek ook draait of keert, een staveend antwoord krijg je nooit. Ik kan niet ontkennen dat er een probleem is, studeren kost geld en men moet voldoende ondersteuning voorzien voor studenten uit armere milieus. Maar goed, naar mijn aanvoelen staan ze nu ook al in de kou, dus die problematiek is veel ruimer en wordt niet noodzakelijk erger door een extra jaar.

De Vlaamse universiteiten willen geen minderwaardige diploma's afleveren. Toch zal dat onvermijdelijk gebeuren in België: je krijgt een generatie afgestudeerden die slechts een eenjarig traject hebben gevolgd.

VERSCHUEREN Vandaar dat het opstarten van die actuele Master-structuur een voorbeeld is van mismanagement. Ik heb er geen ander woord voor. Er zullen wel overgangsmatregelen bedacht worden zodat studenten die begonnen zijn aan een eenjarig traject toch in een tweejarig kunnen stappen, maar je blijft door de tijdspanne met een tussengeneratie zitten. Als het aan de meeste academici gelegen had, was dat niet gebeurd. Het is werkelijk een politieke beslissing geweest.

Hoe zal het tweejarig traject concreet ingevuld worden?

VERSCHUEREN Het ministerie wil niet afwijken van het basisstramien dat nu binnen de wetenschappelijke opleidingen bestaat, namelijk een traject van 90 + 30 studiepunten. Daarbinnen heb je de mogelijkheid om dertig studiepunten van de lerarenopleiding in te bouwen, maar studenten die daar geen interesse voor hebben of zich willen voorbereiden op een doctoraat kunnen wel het volledige, vakspecifieke programma van 120 studiepunten volgen. In principe zullen ook alle ManaMa's van de eigen faculteit in die twee jaar indalen. Wanneer het op financiering aankomt, gaan die zeker nooit apart gefinancierd worden. In bepaalde opleidingen pleit men ook voor de invoering van stages. Die heb je nu al in TFL (*Theater-, Film- en Literatuurwetenschappen, nvdr.*), maar ook een ander type stage wordt overwogen: wanneer je bijvoorbeeld de Master Taalkunde volgt, kan je daarbinnen een onderzoeksstage lopen aan een universiteit. De vakspecifieke uitbreiding is dus niet noodzakelijk groot voor alle studenten. Wel zal de spreiding in de tijd voor iedereen een verdiepend effect hebben.

Een laatste opmerking: bij de besprekingen tussen de verschillende universiteiten worden de studenten(raden) amper betrokken en gebeurt alles erg binnenskamers.

VERSCHUEREN Ik pleit inderdaad schuldig. Het lijkt me een goed idee om studenten systematisch te betrekken. Door de huidige drukte en chaos in de academische wereld ontsnappen er soms dingen op een onverantwoorde manier aan het aandachtsveld. Er is ook geen duidelijkheid over het kader waarbinnen we moeten werken. Jullie suggestie wordt hierbij genoteerd. ■

Jef Verschueren

Wat vindt u ervan?

Aangezien de besprekingen nog volop aan de gang zijn, is het voorlopig nog niet mogelijk definitieve uitspraken te doen over de plannen. Meninge n zijn er al wel:

In de Masteropleiding Communicatiewetenschappen is er een sterke vraag naar stages - wat een studieduurverlenging kan rechtvaardigen - maar bij Sociologie niet zozeer. Wel naar een uitbreiding van de Master met het oog op sociaal-wetenschappelijk onderzoek. Zo'n 'onderzoeksmaster' van twee jaar zien de meeste sociologie-opleidingen in Vlaanderen wel zitten.

Eerlijk gezegd zijn de uitbreidingsplannen die nu her en der worden uitgetekend in de faculteiten PSW er vooral gekomen onder druk van de omstandigheden, en minder omdat men studieduurverlenging echt wenselijk vindt, of omdat er een maatschappelijke behoefte toe is. De redenering is: "Als de andere menswetenschappelijke opleidingen in binnen- en buitenland drie

plus twee jaar duren, kan je het als opleiding niet meer maken om een diploma af te leveren na drie plus één jaar." Dat kan namelijk de indruk wekken van een 'licht' diploma. Van een serieuze bevraging van het werkveld of van een ernstige bezinning over de aard en de duurtijd van de opleiding is dan ook geen sprake geweest. Het is een beetje zoals bij de invoering van het BaMa-stelsel enkele jaren geleden: iedereen doet mee, omdat het niet anders kan. In die zin kan je gerust van een internationale mode spreken. Daarmee zeg ik niet dat er geen goede redenen zijn voor een uitbreiding van de opleiding. Alleen: als die redenen er al zijn, dan vormen ze toch niet de eigenlijke drijfveer voor de (wellicht) nakende studieduurverlenging.

Prof. Walter Weyns, Departement Sociologie.

Wat Politieke Wetenschappen aan de UA betreft, is het voorlopige standpunt van het departement tweeledig. Ten eerste zien wij weinig of geen sterke argumenten voor een volledige studieduurverlenging voor alle Masters PW. Ik verwijs daarbij naar de criteria die door minister Vandenbroucke vooropgesteld worden. Wij zijn van mening dat voor vele studenten een Master van één jaar voldoende voorbereidt op de meeste relevante functies op de arbeidsmarkt. Ten tweede zien wij wel de noodzaak om Masterstudenten die een onderzoeksfunctie ambiëren twee jaar aan te bieden. Beide punten gecombineerd leiden naar de vraag om te mogen differentiëren: enerzijds willen we de huidige eenjarige Masters (al dan niet in aangepaste vorm) behouden, maar ook vanaf 2010 een 'Research Master' opstarten van twee jaar, in het Engels en liefst in samenwerking met andere departementen binnen of buiten de eigen universiteit.

Prof. Peter Bursens, Departement Politieke Wetenschappen.

Als er argumenten zijn voor een degelijker lerarenopleiding in het algemeen, lijkt ook voor de filosoof een tweejarige onderwijsmaster inhoudelijk zinvol, hoewel het de weinige beroepskansen niet verhoogt.

Door verlenging van de studieduur voor een onderzoeksmaster, waarvoor argumenten kunnen gegeven worden, is het risico reëel dat doctoraatstrajecten van mandaat- en onderzoeksassistenten worden ingekort, wat dan weer nefast zou zijn.

Voor de doorsnee filosofiestudent, en zeker voor de avondstudent, die geen onderzoeksloopbaan noch een onderwijs carrière ambieert, is studieduurverlenging problematisch. Het is immers niet zeker dat verlenging van de professionele Master inhoudelijk zinvol is, en studenten filosofie nog een jaar laten studeren lijkt maatschappelijk dan ook niet onproblematisch. Filosofie is verder soms een eerste of tweede diploma. De specifieke beroepskansen in het vak zelf zijn beperkt, en niet zelden vinden studenten het interes-

sant om hun studie filosofie te combineren met een andere opleiding. Verlenging van studieduur dreigt een professionele Master voor sommige studenten te lang te maken. Ook valt niet goed te begrijpen hoe de uitbreiding van de studieduur, en dus ook studiekost, te rijmen valt met een nieuwe democratiseringsgolf. Daarom heeft het Departement Wijsbegeerte van de UA voorgesteld de éénjarige professionele master te behouden, evenwel náást een tweejarige onderwijs- en onderzoeksmaster, maar de andere Vlaamse opleidingen lijken voorlopig niet overtuigd om verder te differentiëren tussen de types master.

Ondanks deze persoonlijke scepsis ten aanzien van studieduurverlenging in het algemeen, en de Antwerpse reserve ten aanzien van een verlenging voor de drie types Master, zal er toch door de vier opleidingen een aanvraag worden gedaan voor een drievoudig tweejarig traject. Dat zal alleen kunnen mits samenwerking, waaraan volop wordt gewerkt.

Prof. Peter Reynaert, voorzitter Departement Wijsbegeerte.

Voor zover ik dat kan beoordelen heb ik niet de indruk dat de beslissingen over onze hoofden heen worden gemaakt. De meeste studenten liggen eerlijk gezegd ook nog niet wakker van die plannen. Als er al meningen zijn, luiden die vaak positief: de verlenging wordt misschien niet als aangenaam maar wel als nuttig ervaren. Ze maakt het immers mogelijk om de thesis te spreiden over twee jaar. Een argument dat zeker een rol speelt is de gelijkwaardigheid met andere diploma's in België, maar ook binnen Europa – of je nu effectief een job zoekt in het buitenland of niet. De hele bedoeling van de Bologna-akkoorden is net het vergelijkbaar maken van diploma's. Als student die tot de tussengeneratie behoort, vrees ik daarom nog niet dat mijn diploma gedevalueerd wordt.

Michael Domen, student Taal-en Letterkunde, lid van de Faculteitsraad.



De voorwaarden van VVS (Vlaamse Vereniging van Studenten) voor studieduurverlenging

1. Het moet een duidelijke meerwaarde zijn voor het bereiken van de beoogde kennis en vaardigheden.
2. De studiedruk ligt te hoog en dit kan niet opgelost worden door curricula hervormingen of het invoeren van andere onderwijsvormen.
3. Afgestudeerden vinden geen werk en een studieduurverlenging kan dit verhelpen.
4. Vergelijkbaarheid in internationale context.
5. De instelling moet de capaciteit hebben om een extra jaar in te richten.
6. De studenten moeten gehoord worden in een enquête.

Garanties die ingebouwd moeten worden bij studieduurverlenging

1. Er moeten extra middelen en inspanningen komen om te vermijden dat de opleidingen door studieduurverlenging minder toegankelijk worden voor kansengroepen.
2. Minder thesisjaren: studenten moeten beter begeleid worden.
3. De overheid moet het geld hebben voor de studieduurverlenging. Deze mag niet ten koste gaan van iets anders.
4. De transparantie van het opleidingsaanbod moet gevrijwaard worden.



“Er zijn maar twee goede redenen om geen PPA uit te voeren: als de patiënt geen anus heeft of de arts geen vinger.”

PROF. PELCKMANS (PPA= *Palpatio per Anum* = *rectaal toucheren* = *met de wijsvinger in de poep*)



Het zonnetje komt tevoorschijn en tijdens de les dromen we van vakantie. In deze SMS schenken we speciale aandacht aan enkele exotische reisbestemmingen.

Wie binnenkort op reis gaat naar Roemenië, moet zeker een verkeersovertreiding begaan. De verkeersagenten worden er opgeleid door twee professionele balletdansers om zich eleganter te verplaatsen. Volgens de nieuwe ideologie moeten agenten die chauffeurs aan de kant zetten er charmant en welgemanierd uitzien. Béjart heeft te vroeg afscheid van ons genomen...

Lieve kindjes, lees altijd eerst de bijsluiter voordat je medicatie gebruikt. Een 58-jarige Brit lapt deze goede raad aan zijn laars en ziet de wereld stilletjes aan blauw worden. Hij beleefde namelijk zoveel plezier aan die piepkleine blauwe

pilletjes - beter bekend als Viagra - dat hij nu het verschil niet meer ziet tussen een rode en een blauwe brievenbus. De pillenfabrikant geeft toe dat dit een nevenwerking kan zijn.

Wat blauw betreft, de smurfen vieren hun 50ste verjaardag! Daarom organiseert het Belgische bedrijf IMP een wedstrijd waarbij je je eigen smurf mag creëren. Een Nederlander kwam op het idee een smurf in een boerka te maken. Het voorstel werd geweigerd, want smurfen mogen niet religieus getint zijn.

Een Australische backpacker in Nieuw-Zeeland wist niet goed wat hij moest doen: een baantje zoeken als fruitplukker of een lotje van de loterij kopen? Hij koos voor het tweede en won ruim 544000 euro. De Aussie besloot om in stijl verder te reizen.

De dollar staat misschien laag, maar knappe meisjes zijn gewaarschuwd! Tijdens een vlucht moesten twee Amerikaanse meisjes wachten op een flesje water tot de rest van het vliegtuig bediend was. Later kreeg één van de meisjes het aan de stok met een man die volgens haar te lang op het toilet zat. “Ze discrimineerden ons omdat we jonge knappe vrouwen zijn en iedereen in het vliegtuig lelijk was.” Hmm, zou het misschien aan hun houding gelegen hebben?

Onze gedachten gaan uit naar de 74-jarige Jack Herdman. De arme man is hopeloos op zoek naar wat liefde, maar was helaas de enige kandidaat op een speed dating event in het Engelse Wolsingham. Hiermee sluiten we af en pinken we gezamenlijk een traantje weg.

Wim Coreynen

Meet Kris Verburgh: 22 jaar, geneeskundestudent aan de UA en schrijver van twee populair-wetenschappelijke boeken. Zijn tweede boek 'Fantastisch! Over het universum in ons hoofd' kwam uit in oktober 2007, schopte het meteen tot de vijfde plaats in de Humo's Boeken-Top Tien en is ondertussen al aan zijn derde druk toe. 'Fantastisch!' is niet zomaar een wetenschappelijk boek: het gaat ook over filosofische vraagstukken, spiritualiteit en verwondering. Zo'n turf van om en bij de 500 bladzijden verraadt een enorme leergierigheid.

Een les in

nederigheid

KRIS VERBURGH Ik denk dat ik al sinds de eerste kleuterklas met boeken bezig ben. Toen bekeek ik wetenschappelijke boeken over het menselijk lichaam, dat was mijn eerste interesse. Ik kon toen natuurlijk nog niet lezen, dus hield ik het maar bij de prentjes. Sindsdien heb ik altijd gelezen. Zo bouw je op den duur veel kennis op, tot je zo veel weet dat je er een boek

oerknal vijf minuten gepraat, terwijl men over de kleilagen van de gemeente waarin je woont een maand kan doorbomen. In de les biologie rept men met geen woord over de evolutie van de mens, maar wel over de



over kunt schrijven. Een voordeel is dat ik gemakkelijk onthoud wat ik interessant vind, zodat het schrijfproces meestal heel vlot verloopt: terwijl ik aan het typen ben vloeit alles automatisch uit mijn 'harde schijf'. Vooral in de vakantieperiode en tijdens mijn examens ben ik productief. Dan kan ik 's morgens opstaan met een hoofd vol ideeën die er absoluut uit moeten. Ik heb ook een blog (<http://fantastisch.filosofie.be>, *nvd.r.*) waarop ik filmpjes en weetjes plaats, om die kennis te delen.

Jouw drang naar kennisoverdracht is inderdaad opvallend.

VERBURGH We leven dan ook in een enorm boeiende wereld. Veel mensen denken dat wetenschap per definitie saai is. En in het middelbaar onderwijs, bijvoorbeeld, is dat inderdaad zo. In de les aardrijkskunde wordt over de

wortelknol of over hoeveel bloemblaadjes de ranonkelfamilie heeft. Zulke lessen interesseren niemand. En dat terwijl boeiend uitgelegde wetenschap zo goed als iedereen kan fascineren: ik geef ook lezingen in het technisch onderwijs en die leerlingen zijn echt geboeid door wat ik vertel.

Mannen en macht

Voor de publicatie heb je je boek nog laten nalezen door een aantal experts. Wat was hun reactie?

VERBURGH Hier en daar hadden zij nog een aantal opmerkingen, maar over het algemeen toonde iedereen zich heel enthousiast. In de uitgeverij van mijn tweede boek werkte wel een redacteur die niet zo positief reageerde op een aantal ideeën in mijn boek. Zij hield er blijkbaar vrij conservatieve gedachten op na. Voor vele mensen

kunnen de woorden 'gedrag' en 'genetica' helaas onmogelijk in één zin voorkomen.

Je haalt hier het beruchte 'nature versus nurture'-debat aan – in je boek schrijf je dat deze tegenstelling eigenlijk helemaal niet bestaat.

VERBURGH Inderdaad, het is niet óf genetica óf cultuur. Cultuur kan je trouwens perfect opvatten als iets biologisch: je hebt hersenmechanismen nodig om mensen na te apen. Zonder spiegelneuronen kunnen we bepaalde handelingen niet aanleren, waardoor cultuur onmogelijk wordt. Cultuur is dus op zich een biologisch gegeven. Aan de andere kant heb je wel de omgeving nodig om iets te kunnen leren. Het is dus niet alleen genetica of omgeving, maar een symbiose van beide.

In je boek heb je het over mannelijke en vrouwelijke intelligentie als biologisch gegeven. Maar als vrouwen vaker voor talen of sociale beroepen kiezen en mannen eerder voor ingenieursrichtingen, zoals jij aangeeft in je boek, is dat dan niet vooral cultureel bepaald?

VERBURGH Er zijn zeker verschillen tussen mannelijke en vrouwelijke hersenen. Evolutionair gezien is dat vrij logisch: we hebben een andere anatomie, dus moeten we ook andere hersengebieden hebben om alle functies te regelen. Globaal bekeken zijn mannelijke en vrouwelijke intelligentie echter exact hetzelfde. Vrouwen en mannen leggen hun prioriteiten gewoon anders. Mannen zijn bijvoorbeeld beter in ruimtelijke oriëntatie, terwijl vrouwen hoger scoren op hoofdrekenen. Ook het bedrijfsleven biedt een goed voorbeeld: waarom zijn er minder vrouwelijke directeurs? Zij hebben andere ambities, willen liever een gezin. Mannen zijn daarentegen heel dominant en kicken op macht. Ironisch genoeg zouden vrouwen betere bedrijfsleiders zijn: ze kunnen meer dingen

tegelijkertijd aan en hebben een betere voeling met het team. Vrouwen hebben gewoon minder de neiging om daarnaar te streven.

De illusie van de vrije wil is zo goed dat niemand beseft dat hij geen vrije wil heeft.

Maar heeft dat niet vooral te maken met een door de maatschappij in de hand gewerkte ongelijkheid?

VERBURGH Vrouwen worden inderdaad voor een stuk onderdrukt door mannen. Maar dan is de vraag: waarom onderdrukken mannen? Die neiging is perfect biologisch verklaarbaar. Het is natuurlijk niet zo zwart-wit: biologie en cultuur zijn volledig met elkaar verweven.

Massamoordenaar Natuur

Je schrijft in je boek dat homoseksualiteit perfect natuurlijk is: het is veelvoorkomend bij verschillende diersoorten en kan evolutionair voordelig zijn omdat het het groepsgevoel zou versterken. In onze samenleving worden homo's echter vaak geconfronteerd met discriminatie. Is het dan nog zo'n voordeel om homoseksueel te zijn?

VERBURGH In onze huidige samenleving leven we in een totaal onnatuurlijke toestand waarin homoseksualiteit, bijvoorbeeld door religieuze instanties, veracht wordt. Bij de oude Grieken of in sommige indianenstammen was homoseksueel gedrag echter volledig aanvaard. Nu nog is het in een bepaalde indianenstam de gewoonte dat jongens slapen met een ouderstamlid als inwijdingsritueel. Dat homoseksua-

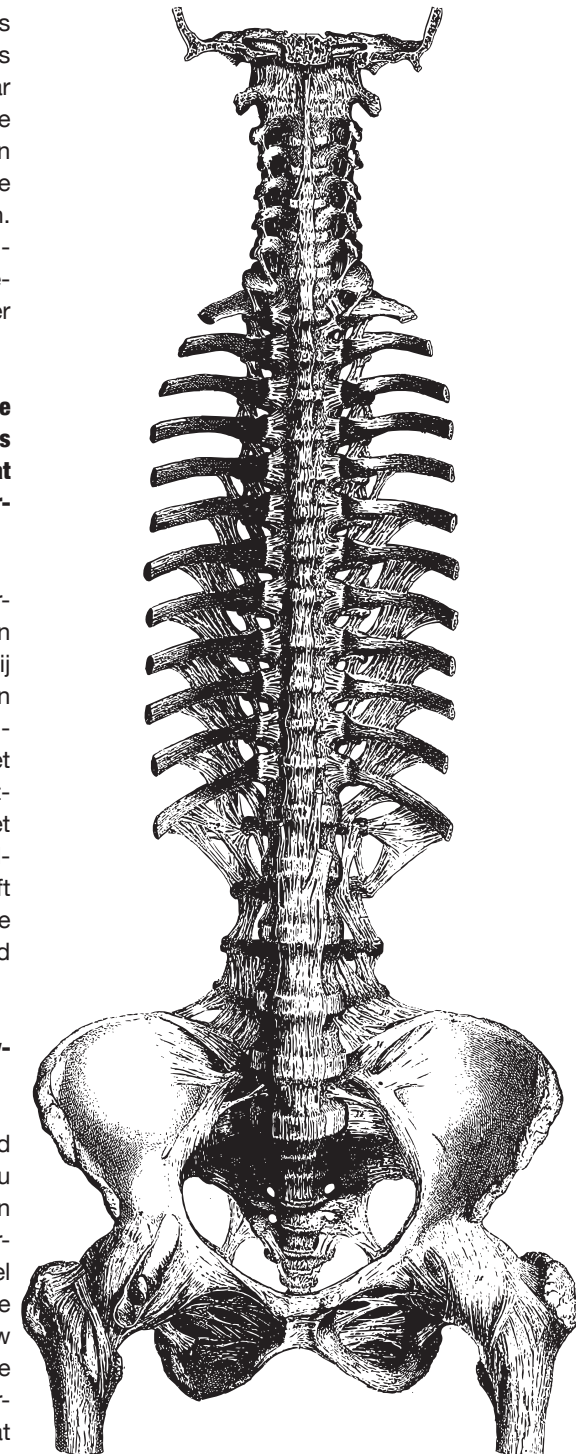
liteit onnatuurlijk zou zijn omdat homo's zich niet zouden kunnen voortplanten is een misverstand. Een man moet maar één keer vrijen met een vrouw om zich te kunnen voortplanten en kan in de rest van de tijd nauwe banden sluiten met mannen. Zo kon het er honderdduizend jaar geleden aan toegegaan, nu wordt dat echter niet meer aanvaard.

Maar een belangrijk principe in de evolutie van de mens is toch dat man en vrouw samen blijven opdat de man mee voor hun nakomelingen zou zorgen?

VERBURGH De man-vrouw-relatie is uiteraard belangrijk, maar dat wil niet zeggen dat dit de enige relatievorm moet zijn. Bij bonobo's vindt de meeste seks tussen vrouwtjes plaats, omdat seks bij intelligente diersoorten die in groep leven niet enkel in dienst hoeft te staan van voortplanting, maar ook een rol speelt bij het smeden van banden, vertrouwen, vriendschappen, enzovoort. Bij de mens hoeft seks ook niet strikt tussen verschillende geslachten te gebeuren, en ook niet altijd met dezelfde partners.

Geef je iedereen nu een vrijgeleide om polygaam te zijn?

VERBURGH Het is niet omdat een bepaald gedrag evolutionair gezien voordelig zou kunnen zijn, dat wij dit gedrag moeten goedkeuren; dat is een essentieel onderscheid. In de natuur zijn ontzettend veel gedragingen gruwelijk, hoe natuurlijk ze ook mogen zijn. Een mannetjesleeuw heeft bijvoorbeeld de gewoonte om de welpen van een vrouwtjesleeuw te verscheuren voor hij met haar paart, opdat



enkel zijn nakomelingen zouden overleven. De natuur is de grootste massamoordenaar aller tijden.

De vraag is dan natuurlijk: in hoeverre spelen die oerdriften nog een rol in het gedrag van de mens?

VERBURGH Wij dragen als mens enorm veel van die oerdriften mee. Overal duiken ze vermomd op in onze maatschappij. Tegen elkaar opboksen door uiterlijk vertoon is daar een goed voorbeeld van: het is toch volslagen irrationeel om een superdure Mercedes te kopen om even lang in de file te staan als eender wie anders? De basis van het mens-zijn is dus biologisch en evolutionair bepaald, maar op die basis kan je oneindig veel variëren. Onze plasticiteit en veranderlijkheid zijn ook biologisch ingebakken door de synapsen, de zenuwverbindingen in onze hersenen, die we voortdurend kunnen verleggen.

In welke mate zijn wij vrije wezens?

VERBURGH Dat is een moeilijke vraag. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat vrije wil een illusie is: enkele honderden milliseconden voor je een handeling uitvoert, beginnen de hersengebieden die verantwoordelijk zijn voor die handeling al op te gloeien. Voor je bewust beslist dat je een glas wilt grijpen, gaan er al signalen naar je armspieren. Het gaat hier echter om zo'n kort tijdsbestek dat je dat niet door hebt. De illusie van de vrije wil is zo goed dat niemand beseft dat hij of zij geen vrije wil heeft, dus ik zie niet meteen een probleem. Dat wij geen vrije wil zouden hebben, betekent echter geenszins dat alles al van tevoren vastligt. Onze hersenen werken niet als een perfect voorspelbare computer, ons

brein is een chaotische onvoorspelbare machine.

Sommige mensen halen de neurologie van de vrije wil aan om zichzelf of anderen vrij te pleiten van gewelddadig gedrag. Ze beweren dan dat ze niet verantwoordelijk zijn voor hun daden aangezien ze voorgeprogrammeerd zouden zijn door hun hersenen. Dat is echter incorrect: je kunt niet zeggen dat je hersenen iets in jouw plaats beslist hebben, je bént je hersenen.

Het heelal in de mens

Je noemt je eigen boek een spiritueel boek, maar je distantieert je expliciet van religie.

VERBURGH Je kan heel spiritueel zijn en toch niet religieus. Ik voel me verbonden met de natuur, ik voel verwondering en zie enorm veel schoonheid in de wereld. Spiritualiteit draait om het opgaan in een wondere wereld, zoals bijvoorbeeld een boeddhist doet. Religie daarentegen draait veel meer om je eigen zieltje, om het "ik' dat naar de hemel moet'. Volgens mij ben je eigenlijk het gelukkigst als je volledig loskomt van jezelf, bij-

De mens is denkend sterrenstof.

voorbeeld wanneer je geabsorbeerd wordt door een film of jezelf compleet verliest in prachtige muziek.

Religie is een bijproduct van de hersenen dat duizenden jaren geleden ontzettend nuttig was. Religieuze rituelen konden stammen bijeen houden en hiërarchieën vastleggen die



het samenleven mogelijk maakten. Vandaag de dag is religie nog steeds een bijproduct van de hersenen, maar is het nog nuttig? Dit is natuurlijk een moeilijke en gevoelige discussie, maar ik denk dat religie nu meer kwaad doet dan goed, omdat mensen geneigd zijn om religieuze teksten veel te letterlijk te interpreteren.

Kan je begrijpen dat sommige mensen gelovig zijn?

VERBURGH Jazeker, ik heb daar uiteraard ook geen probleem mee. Wat ik wel problematisch vind, is dat men zich voor bepaalde wetten of morele beslissingen baseert op boeken die tweeduizend of duizendvierhonderd jaar oud zijn. Los daarvan vind ik godsdienst per definitie een beetje vreemd: het is toch een absurde gedachte dat heel de

kosmos louter en alleen voor de mens werd geschapen. Deze eigendunk wordt meteen weggevaagd als je je verdiept in wetenschap. Onze zon, waarrond onze stofkorrel draait, is maar één van de 300 miljard sterren in onze Melkweg en zo zijn er honderden miljarden Melkwegen. Wetenschap biedt je een ongelooflijke les in nederigheid. Wij vormen allemaal onderdelen van een gigantisch netwerk en wij zijn opgebouwd uit sterrenstof dat miljarden jaren geleden gecreëerd werd in supernova's. De mens is dus letterlijk denkend sterrenstof. Wij zijn het heelal dat zich bewust geworden is van zichzelf. Zulke spirituele gedachten zijn simpelweg fantastisch. ■

TEKST: ASTRID DE WIT & SARAH SCHRAUWEN
FOTO'S: MAXIE ECKERT (P.27) & SARAH SCHRAUWEN



Geloof het of niet, maar er bestaan nog studentenclubs die zich met meer bezighouden dan feesten en gratis bier rondstrooien. *dwars* ging eens navragen waarvoor deze brave zielen onder de Antwerpse studenten zich zoal inzetten.

Hera is een Wilrijkse studentenclub opgericht door en voor vrouwen, maar waar het mannelijk geslacht ook van harte welkom is. Geïnspireerd door de kerstboodschap beslisten deze dames vorig jaar om zich op een originele manier in te zetten voor de goede zaak. Met het nieuwe jaar in aantocht kozen ze ervoor om kalenders te verkopen. Schattige, ontroerende en grappige seizoensgebonden foto's van de praesidiumleden moesten dienen als kuiser alternatief voor de eindejaarspecials van het betere mannenblad. De actie was een succes, zo meldt Hera-preses Steffie Cornwell ons: "Enkele weken geleden konden we de totale opbrengst schatten en we zitten toch aan duizend euro. Natuurlijk komt een groot deel van sponsoring maar ook studenten, UA-medewerkers, vrienden en familie hebben enthousiast kalenders gekocht. Zelfs de andere clubs hebben onze actie ondersteund. Zo mochten we reclame maken op de kringraad en in het snelkrantje."

Het geld van de Hera-actie gaat naar het vluchthuis CAW in Mechelen, een opvangtehuis voor mishandelde vrouwen en hun kinderen. "De aanzet voor deze actie en de keuze voor dit specifieke doel kwamen van onze vicepreses," vertelt Cornwell. "Zij had een soortgelijke actie ergens anders gezien en stelde het initiatief voor aan de rest van het praesidium. Elke club heeft andere prioriteiten en wij vonden het een goed idee

Het is een kleine moeite om mensenlevens te redden.

dat Hera ook een bijdrage zou leveren aan maatschappelijk relevante initiatieven. We kozen voor een organisatie die zich inzet voor vrouwen, omdat dat nu eenmaal bij onze club past. Het belangrijkste wanneer je dit soort acties succesvol wil organiseren, blijft de inzet van mensen die het niet erg vinden om vrijwillig veel tijd en moeite te investeren. Gelukkig hebben wij een zeer ijverige praesidium en konden wij rekenen op veel steun."

Bloedserieus...

Wie denkt dat het alleen meisjes zijn die zich met lieve dingen bezighouden, vergist zich. Ook de feestbeesten van Geneeskunde halen hun medische apparatuur boven voor het goede doel. Samen met het Rode Kruis organiseren ze jaarlijks 'Bloedserieus', een bloedinzamelactie die tijdens de lesuren doorgaat in 't Kaf. Met deze actie hopen ze de schrikdrempel voor toekomstige donoren te verlagen. Daarom zorgen ze ervoor dat de studenten zich niet moeten verplaatsen of geen vrije tijd hoeven op te offeren om bloed te geven. Lynn Rutsaert, de PR van Aesculapia (de studentenclub van Geneeskunde), hoopt zo de studenten te motiveren om donor te worden. "We maken ze bewust van de nood aan donors en wijzen hen erop dat het een kleine moeite is om mensenlevens te redden. We maken met Aesculapia veel reclame op de universiteitscampus en op de dag zelf proberen we met het hele praesidium zoveel mogelijk studenten en UA-werknemers te overtuigen. Als extra stimulans geven we een *goodybag* met allerlei gratis productjes als 'beloning' voor het bloedgeven. Het Rode Kruis biedt elke donor een gratis drankje aan." De actie van dit jaar mobiliseerde 70% meer deelnemers dan die van vorig jaar. Hoewel dit voornamelijk geneeskundestudenten waren, kwamen er ook enkele enthousiastelingen van andere clubs hun armen ter

beschikking stellen.

Goed voor de lijn

Op donderdag 10 april organiseren ASK-Stuwer en de UA Sportraad weer hun traditionele 12-uren loop. Het bedrag dat zal worden verzameld, gaat integraal naar Make-A-Wish-Vlaanderen. Dit is een organisatie die zich inzet om de dromen van kinderen met een levensbedreigende ziekte te vervullen. Van negen uur 's morgens tot negen uur 's avonds strijden clubs tegen elkaar in een sponsorloop. De deelnemende

groepen moeten op zoek gaan naar geldschieters die een algemeen bedrag schenken of een bijdrage geven

per gelopen ronde. ASK-Stuwer doet ook zijn duit in het zakje door vooraf op zoek te gaan naar sponsors die een mooie donatie bovenop de bijengelopen som willen schenken. Tijdens het lopen wordt er randanimatie voorzien en houden de verschillende clubs standjes open waar je energie kan opdoen. 's Avonds komt er een bekende Belgische band optreden, waarna de avond wordt afgesloten met een TD. Voor hun actie krijgt ASK-Stuwer de hulp van Emsa, de European Medical Students' Association.

En op de Stadscampus?

Hoewel het geëngageerde deel van de Antwerpse studenten zich grotendeels buiten de Singel bevindt, zijn er ook humane wetenschappers die den-

ken aan hun minderbedeelde medemens. Zo organiseert Unifac elk jaar een kerstmarkt op het Hof Van Liere. Naast de gebruikelijke kraampjes van de clubs, is daar ook plaats voor enkele kraampjes van maatschappelijk geëngageerde projecten. Vorige kerst koos Unifac ervoor om een deelproject te steunen van de Philippines Homeless People's Federation. Deze federatie biedt hulp aan de mensen die leven op de Payatas - de afvalbergen van de Filipijnse hoofdstad. Op de Stadscampus werd een project belicht dat instaat voor de voeding, medische verzorging en schoolbegeleiding voor kinde-

ren op deze vuilnisbelt. Een speciale veiling moest het initiatief financieel steunen. Daarnaast kreeg de organisatie zelf

de kans om producten zoals kaarsen en kalenders te verkopen aan de studenten.

Diertjes in de kou?

Na deze kleine opsomming is het geloof in het goede hart van onze medestudent alweer gesterkt. Toch blijft het een onthutsende vaststelling dat er zo weinig aandacht naar het milieu gaat. Het enige echte ecologische studentenproject vandaag is een poging om cursussen te laten drukken op recyclagepapier (het Fenix-project). Ook de diertjes zijn opvallend afwezig in de projecten. Een tip voor de faculteit Diergeneeskunde of dé kans voor de konijnenknuffelaars onder de rechtenstudenten om zich eens van hun liefste kant te laten zien? ■

Elke club heeft andere prioriteiten.

TEKST: SABETH SNIJDERS
FOTO'S: MAXIE ECKERT



Fuck you Bin Laden?

Een vervormd, gemanipuleerd, partijdig en versimpeld interview met Midden-Oostenkenner Joris Luyendijk

DISCLAIMER: DE LUYENDIJKPROBLEMEN

Joris Luyendijk ziet vijf problemen waaraan iedere journalist zich bezondigt.

- Onderwerpeuze: *dwars* laat iemand aan het woord met een heel specifieke visie op het gebied van journalistiek en het Midden-Oosten. Veel van zijn vakgenoten zijn het echter niet met hem eens. Een gesprek met Siegfried Bracke zou vermoedelijk een heel andere teneur hebben.

- Vervormd: het interview met Luyendijk was eigenlijk meer een pleit voor narratieve journalistiek. Dat komt hier echter niet expliciet naar voren. Het lezerspubliek van *dwars* bestaat uit studenten en personeelsleden van de UA. Met dat in het achterhoofd werd vrijwel alles over narratieve journalistiek geschraapt.

- Gemanipuleerd: een interview is geen feitelijke weergave van het gesprek. Bijvoorbeeld: de inleiding over de antwoorden van Luyendijk die maximaal vijfenveertig seconden bedragen, dat heeft Luyendijk op een lezing verteld, niet aan *dwars*.

- Partijdig: *dwars* had Luyendijk ook op een kritisch interview kunnen trakteren, en een heleboel moeilijke vragen kunnen stellen. De keuze om dat niet te doen is gebaseerd op het feit dat *dwars* vindt dat Luyendijk de kans moet krijgen zijn verhaal te vertellen.

- Versimpeld: een gesprek van vijftig minuten zou een verhaal van een twaalftal pagina's opleveren. Er is heel wat geschraapt en stukken antwoord zijn samengevoegd. Bovendien zijn een aantal formuleringen van Luyendijk aangepast, al was het maar om het begrijpelijk te houden.

Benieuwd in welke mate dit artikel worstelt met de door Luyendijk gesignaleerde problemen? Mail naar dwars@ua.ac.be en we bezorgen u het volledige, letterlijk uitgeschreven interview met Joris Luyendijk.

Zijn antwoorden horen normaal gezien niet langer dan vijfenveertig seconden te duren. Dat is de schuld van het Nederlandse journaal. Daarin moest Joris Luyendijk verslag doen als correspondent, *live* uit Jeruzalem of Beiroet. Maar niet langer dan vijfenveertig seconden. Dan was het tijd voor het volgende nieuwsbericht.

Zonde eigenlijk, want Luyendijk heeft heel wat meer te vertellen dan wat er in driekwart minuut past, hoe snel hij ook praat. Als doctor in de religieuze antropologie en voormalig Midden-Oostenverslaggever van het NRC Handelsblad, de Volkskrant en de publieke omroep is hij uitstekend geplaatst om mensen de Arabische wereld beter te doen begrijpen. Hij legt er zich zelfs op toe. Zo publiceerde hij onder meer 'Een goed man slaat soms zijn vrouw' en recentelijk ook 'Het zijn net mensen'. In deze boeken beschrijft hij de verhouding tussen de westerse wereld en het Midden-Oosten. Meteen voorziet hij ook de rol van de media van nadere commentaar.



Een journalist die een boek schrijft over het falen van de media, u hebt ongetwijfeld al enkele boze collega's tegenover u gekregen.

JORIS LUYENDIJK Er kwam veel domme kritiek. In 'Het zijn net mensen' stel ik dat de journalistiek een fundamenteel probleem heeft. Journalisten weten niet wat de waarheid is. Het beeld van de wereld dat in de media geschetst wordt is vervormd, gemanipuleerd, partijdig en versimpeld. Dan mag je als journalist niet doen alsof je de absolute waarheid brengt.

Mijn stellingname was blijkbaar moeilijk verteerbaar voor veel journalisten. Dan kreeg ik te horen: ben je niet gewoon een slechte journalist? Ben je niet gewoon lui? Ben je niet gewoon dom? Dat ben ik allemaal wel, maar dat maakt niet uit. De journalistiek kampt met een probleem, en dat heeft zijn weerslag op de maatschappij.

Wat bedoelt u met die weerslag op de maatschappij?

LUYENDIJK Sinds 11 september 2001 krijg je, nu al zeven jaar lang, hoofdzakelijk een beeld van enge moslims met boze baarden in de media, naast natuurlijk een hoop politiek correct gesuis. In Nederland heb je politici als Geert Wilders die dingen zeggen als "alle moslims zijn eng". Combineer dat met het beeld dat de media ophangen: wat denk je dat er dan gaat gebeuren? Mensen geloven dat.

De media zijn echt veel belangrijker geworden dan vroeger. Ze doen nu veel meer dan commentaar geven op het wereldbeeld, ze vormen het wereldbeeld. Maar hoe vaak ik dat ook heb proberen uit te leggen, oudere journalisten kunnen zich niet in mijn verhaal vinden.

U bent een stielbederver.

LUYENDIJK Sommige collega's weigeren gewoon met me te praten. Gisteren was er op jullie nationale omroep nog een mannetje - hij draagt altijd een vlinderdas op tv - dat ontzettend kwaad op me werd...

Siegfried Bracke?

LUYENDIJK Juist. Hij verweet me te pessimistisch te zijn. Maar

ik merk gewoon dat er een ontevredenheid bestaat waar de huidige media volledig naast kijken. Journalisten maken de krant die ze zelf willen, en hopen daar een lezerspubliek voor te vinden. Maar lezers hebben nu niet meer zoveel trek in dat nieuws, wat ook voor het nieuws op televisie geldt. Dat wordt nu heel anders geconsumeerd dan vroeger.

Als ik het tv-journaal bekijk, heb ik echt geen behoefte meer aan een item van tweeënhalve minuut over een vrouw in Gaza die het moeilijk heeft. Dan filmen ze dat vrouwtje in haar armoedig huisje en hoor je de voice-over vertellen wat er allemaal mis is. Dat weet ik al wel. Het is zo toegespitst op de vijfenvijftigplusgeneratie: alles is saaier dan saai, hoe erg ook. Dat zou ik eigenlijk allemaal anders willen.

Belangrijk is evenwel dat de media blijven streven naar een zekere mate van objectiviteit. Ik geef toe: mijn beeld van het Midden-Oosten is ook gefilterd. Het blijft mijn waarheid, een versie van de waarheid. Ik zou graag eens een objectief artikel

Voor enige uitdaging moest ik naar het Midden-Oosten om me daar te laten opblazen.

lezen. Maar wat bepaalt dat een artikel objectief is? Noem het maar.

Zelfs de woordkeuze vertekent het nieuws.

LUYENDIJK Inderdaad. Hanteer je als journalist de term "bezette" of de term "betwiste" gebieden? Dat is echt een wereld van verschil. Nog een actueel voorbeeld: zeg je "milieuverontreiniging", "broeikas-effect" of "klimaatverandering"? Dat laatste klinkt als een handelbaar proces, terwijl bij een term als "broeikas-effect" het meteen alle hens aan dek is. Als het warm wordt in een broeikas, dan wil je daar niet in zitten. Het was een briljante actie van de industrie om die term "klimaatverandering" te introduceren.

Gniffelende Nederlanders

Is uw pleidooi voor een nieuwe vorm van journalistiek die voorbij gaat aan de onmogelijkheid de wereld te kennen het product van zes jaar correspondentschap in het Midden-Oosten?

LUYENDIJK Stel je voor: een bomaanslag in het Midden-Oosten. Dan moet je als correspondent het volgende voorbereiden: hoeveel doden, hoeveel gewonden, waar, hoe laat, wie is verantwoordelijk, wanneer, enzovoort. Vaak had ik gewoon zin om iets totaal anders te vertellen. Bijvoorbeeld wat er gebeurt als er een aanslag wordt gepleegd en je zit op restaurant. Je hoort dan vrijwel gelijktijdig alle gsm's afgaan. Families controleren zo of iedereen oké is. Op dat moment weet je dat er een aanslag gepleegd is. Het is een detail, maar zoiets maakt een verhaal wel boeiender. De media waarvoor ik gewerkt heb, waren bang die interessante dingen te vertellen.

Welke vertekening vond u schrijnend?

LUYENDIJK Toen ik in Koeweit was, sprak ik er met liberalen die voor democratie waren. Die geloofden niet dat Amerikanen in Irak democratie gingen brengen. Niet moeilijk ook: overal ter wereld steunt Amerika de ergste dictaturen. Maar die stem hoorde je nauwelijks. Eigenlijk zijn de moslims in Irak totaal in de hoek gezet omdat ze niet wisten waar het Westen mee bezig was en is.

En zo gaan beschavingen botsen.

LUYENDIJK Eigenlijk hanteren we het Westen als een soort van bril waardoor we de rest van de wereld bekijken. Maar Rusland is geen ander soort België of Nederland, en China blijkt zich uitstekend te ontwikkelen zonder een democratie. We snapten dus gewoon de wereld niet meer. Zeker voor Nederland is dat pijnlijk. Tien jaar geleden was dat nog zo'n links politiek correct gidsland. Toen kon er nog gegniffeld worden met de Belgen die opgescheept zaten met het Vlaams Blok. En nu zit er in het parlement gewoon een van de meest rabiate moslimhaters van het hele westen: Geert Wilders. Neem de proef eens op de som en vervang de term "moslims" door "joden" in zijn teksten. Dat levert een bevreemdend resultaat op, hoor.

Mensen worden afgezeken, geitenneuker genoemd en gedwongen hun paspoort af te geven.

Aap uit de grot

Problematiseert de verhouding tussen de westerse waarden en de moslimwereld?

LUYENDIJK Voor 9/11 was er hier een absolute desinteresse voor de islam. Na de aanslagen sloeg dat om in angst. Mensen dachten altijd: die moslims worden wel zoals wij westerlingen als ze hier komen wonen. Maar na 9/11 werden moslims plots hartstikke eng. Toen is er een heel moeizame discussie op gang gekomen. In Nederland wordt die discussie op het scherp van de snee gevoerd. Vaak zijn dat keiharde confrontaties: mensen worden afgezeken, "geitenneuker" genoemd en gedwongen hun paspoort af te geven. Iemand als Wilders beweert eigenlijk dat de islam gewoon niet samengaat met het Westen. Feitelijk zegt hij: ze moeten eruit.

En dan komen de linksen en die zeggen: er is geen probleem, als we maar gewoon ophouden met schelden. Die vrouwen-besnijdenis, die homohaar, dat antisemitisme, dat gestoorde idee van de eerwraak, dat gaat allemaal vanzelf wel weg. Die twee groepen, eigenlijk extremen, domineren het debat.

9/11 is volgens u wel een duidelijk omslagpunt geweest.

LUYENDIJK Mochten er na de aanslagen miljoenen moslims op straat zijn gekomen met de boodschap "fuck you, Bin Laden", dan zou er nu een heel andere dynamiek zijn. Dan zouden we het net vervelend voor de moslims vinden dat ze die aap daar in die grot hebben. Maar de moslims kwamen niet op straat. Meer zelfs, toen bleek een deel van de kapers in Europa te wonen. Nou, dan vraag je je af: waar staan die moslims nu eigenlijk? Dat is bijzonder boeiend voor een journalist.

Hoezo?

LUYENDIJK Als journalist zou ik graag die religie eens vanuit een heel nieuwe invalshoek bekijken, niet steeds focussen op de problemen die de verschillen tussen het christendom en de islam met zich meebrengen. Er gaat een enorme dynamiek uit van de islam. Ze hebben echt nog de wereld te winnen. Die studenten kunnen zo gedreven zijn en over wilskracht beschikken. Ik kom bijvoorbeeld uit een middenklassemilieu. Materieel had ik alles al. Voor enige uitdaging moest ik naar het Midden-Oosten om me daar te laten opblazen. In ieder geval, de koloniale benadering die we nu hanteren - het Westen beweegt terwijl de islam stil staat - lijkt me niet geheel terecht.

Ondertussen bent u gestopt als correspondent.

LUYENDIJK Ik zat vaak gewoon de persbureaus wat na te praten. En die visten er vaak ook maar wat naar. Sommige delen van de werkelijkheid zijn structureel ambigu. Je kunt gewoon niet weten wat er allemaal in Afghanistan aan de hand is. Maar het wordt wel

van je verwacht. In een dictatuur weet je ook niet wat er precies speelt. Als je bijvoorbeeld tv-beelden ziet van een begrafenis in Damascus, dan staat er meestal een hele mensenmassa te rouwen bij de dood van een of ander politiek figuur. Dat geeft indrukwekkende tv-beelden. Wat niemand weet is dat die aanwezigheid verplicht was. Bij deze ook mijn advies: wees even kritisch over CNN-beelden als over politici. ■

TEKST: STIJN COOLS

FOTO'S: SOFIE JACOBS (P.30) & JOHN MOUSSIAUX (INDYMEDIA.BE)



MATH DROPPING 2008

*ben je nog nooit gedropt?
ben je een doorwinterd dropper?
verras jezelf dan met de avontuurlijke
mengelmoes van traditionele
droptechnieken en logische spelletjes*

*we sturen je de natuur in voor een tocht
van ongeveer $2\sqrt{13\pi}$ km
je enige houvast zijn dan onze opdrachten
en een handvol controleposten, waaronder
een pannenkoekenpost en een jenevertent*

26 april 2008

zaterdag, vanaf 18u00

<http://mathdropping.ua.ac.be>

mathdropping@ua.ac.be

INSCHRIJVEN Kan enkel online op <http://mathdropping.ua.ac.be>. Inschrijvingen gebeuren per groep (minimum drie en maximum zeven deelnemers) ten laatste op 18 april 2008! Er worden maximaal 50 groepen toegelaten. Bijkomende informatie vind je op de website.

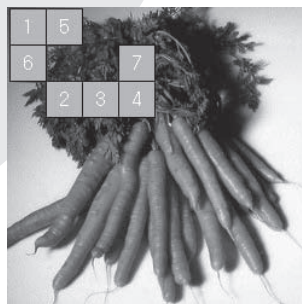
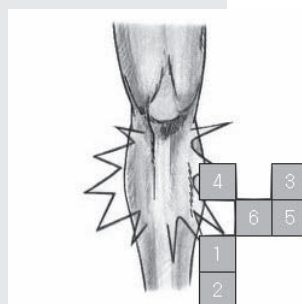
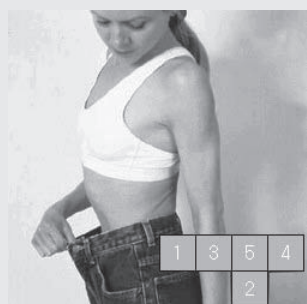
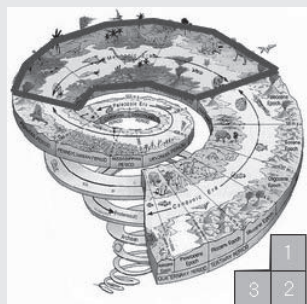
PRIJS 5 of 9 euro per persoon. Verzekering, kleine versnaperingen onderweg en een soep (5 euro) of spaghetti (9 euro) op het eindpunt zijn in de prijs inbegrepen.

AFSPRAKEN Eén week voor de dropping wordt alle informatie per e-mail én per brief naar de groepsverantwoordelijke gestuurd.

CONTACTPERSONEN Stijn Symens (G3.08), Raf Bocklandt (G3.08) en Bart Braem (G3.30), allen te bereiken via mathdropping@ua.ac.be.

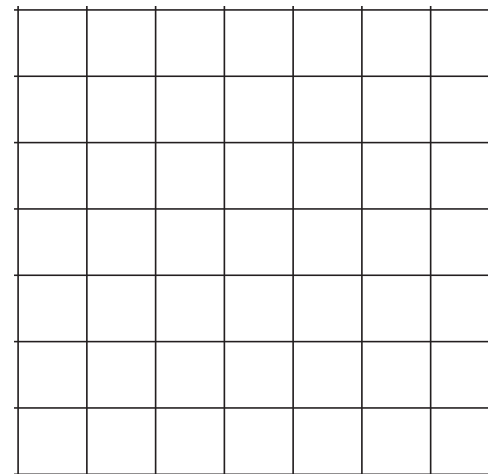
leef je uit in de pashokjes van plezier

Elk van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past exact in het bijhorende puzzelstukje. Vul dat woord in, maar doe dit volgens de cijfertjes. De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkant rooster. Daarin vormen ze een vraag, en het antwoord daarop is wat wij zoeken.



Stuur uw oplossing naar dvars@ua.ac.be. Als het juist is, komt uw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand de winnaar. Natuurlijk heeft die winnende student prijs.

Dankzij de inspanningen van de Associatie en de Stad Antwerpen zijn de culturcheques weer een feit. *dvars* geeft elke maand een cheque weg, met dank aan het departement Studentgerichte Diensten.



Oplossing *dvars* 44: Noorwegen is een buurland van Zwitserland

Had het juiste antwoord gevonden en wint de felbegeerde culturcheques:
Christel Herben

M	E	T	W	E	L	K
E	X	A	M	E	N	A
N	T	W	O	O	R	D
S	T	A	K	P	R	O
F	E	S	S	O	R	R
I	K	T	O	R	F	S
D	E	D	R	A	A	K



1. Akkoord

Aspro 2.



3. Korf

Ln 4.



5. Sphinx

Skoda 6.



7. Trede

Tweemaster 8.



9. Warmte

snor

met Johan Vande Lanotte

van de maand

JEF LEYSENS



Lieve lezers, al rondwalend door de nog ietwat koude Poolse stad Kraków, waande *yours truly* zich even ver van heel het actuele gebeuren. De wereld leek uit rare medeklinkerclusters, hopen kerken en goedkope sigaretten te bestaan. Bijna was deze man zijn plicht vergeten te vervullen. Maar Polen of niet, snorren moeten uitgedeeld worden, opdat mijn en jullie helden niet in de kou blijven staan.

Deze maand keek *dwars* reikhalzend uit naar de verkiezingen van Rusland, die duidelijk weer een mijlpaal betekenden voor dit mooie land van melk en honing, waar waarden nog waarden kunnen zijn. *dwars* wil Dmitri Medvedev van harte feliciteren met zijn onverwachte overwinning, die het einde van een moeilijke strijd tegen mogelijke tegenstanders vormt. Een andere opmerkelijke prestatie werd geleverd door ons aller Marino Keulen, die ervoor zorgde dat de gemeenteraad van Voeren niet meer

mag vergaderen in het plaatselijke dialect, Plattdütsch. Dank u, Marino, weer een overwinning op de Duitsers en een intelligent staaltje taalpolitiek. De vergaderingen worden nu vast weer wat interessanter (want dat Plattdütsch heeft waarschijnlijk geeneens een woord voor verkeersdrem-pelgesjoemel).

Zoals steeds kon er maar één winnen en deze maand is dat wel iemand heel speciaal. Aandachtige lezers van deze rubriek dachten misschien dat ik een vriend van rechts was, omdat kerels en meiden uit die helft van het politieke spectrum maar al te vaak met de Snor van de Maand gaan lopen. Niets dan toeval, beste vrienden, en het feit dat die mannen gewoon vaak goede ideeën hebben. Maar af en toe blijken ook personen uit de linkerhelft van de wereld de moeite waard. Daarom, speciaal voor de linkse vrienden – sorry rechtse lezers, ik twijfel er niet aan dat jullie volgende maand weer op jullie wenken bediend zullen wor-

den – gaat de Snor van de Maand naar niemand minder dan Johan Cyrille Corneel Vande Lanotte.

Johan was in een vorig leven voorzitter van de sp.a, alsook minister van onder andere begroting en overheidsbedrijven. In die laatste hoedanigheid hielp hij anderhalf jaar geleden mee aan de verkoop van ABX, een logistiek dochterbedrijf van de NMBS. ABX was best een gezellige werkplek, maar kon niet echt mee met moderne tijden (het was aangekocht door Etienne Schouppe) en was daardoor in een HST-tempo het geld van de NMBS aan het opmaken. Johan besloot wijselijk dat ABX zo snel mogelijk verkocht moest worden, en zo gebeurde. In de onderhandelingen rond de verkoop werd een stel Italianen afgewimpeld dat met het belachelijke bedrag van 340 miljoen euro over de brug kwam. Johan kon zo'n bedrag niet aanvaarden, en dus werd als koper het vriendelijke Britse 3i gekozen, dat ABX mocht hebben voor een symbolische euro en een pintje bij Gerda van op den hoek.

Dat ene pintje leidde tot een gezellige babbel waarin de fundamenten gelegd werden voor een hechte vriendschap, die er toe leidde dat Johan vorig jaar aangesteld werd tot gedelegeerd bestuurder van Electrawinds, een bedrijf waar net 30 miljoen was ingepompt door 3i. *By the way*, goed nieuws voor wie ook een vriend van 3i wil worden: op dit moment staat ABX Logistics alweer te koop, voor de luttele prijs van 600 miljoen euro. Misschien leuk om met Pasen aan de grootmoeder cadeau te doen.

Johan krijgt van *dwars* een snor omdat hij laat zien dat er in deze koude wereld nog echte vriendschap mogelijk is. Deze hartverwarmende boodschap wordt hopelijk niet tenietgedaan door kwatongen die beweren dat Johan zijn vrienden nu plots niet meer wil kennen. *dwars* weet wel beter: een snor voor Johan! ■





met dank aan: de conciërge

TEKST: CHARIS DE CRAENE, FOTO: SAMUEL DE WILDE

Fons is al vijftien jaar conciërge op de Stadscampus. Samen met zijn zoon bewaakt en zorgt hij voor onze universiteitsgebouwen. 's Nachts, in het weekend en tijdens vakanties moet er altijd iemand aanwezig zijn. Voor Fons is het wel gemakkelijk dat hij dit werk met zijn zoon kan afwisselen. Ook de goeie band met studenten en academische personeel vindt de conciërge erg aangenaam. Omdat hij vooral 's avonds werkt kent hij veel mensen die avondlessen nemen, maar ook tussen de jongere dagstudenten voelt hij zich goed in zijn vel. "Tussen de jonge mensen word je niet oud," verduidelijkt Fons.

Fons wordt ingezet voor het bevrijden van mensen uit gebouwen die er per ongeluk werden opgesloten, of voor het binnenlaten van verwarde professoren die een cadeau en vliegtuigtickets op hun bureau vergaten. Wat zouden we zonder zo'n bewaker doen?